

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστόν καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :</p> <p>Ἔτησίαι . . . δρ. 8, — Ἔτησίαι φρ. 20. 10, — Ἐξάμηνος . . . » 4,50 Ἐξάμηνος » » 5,50 Τρίμηνος . . . » 2,50 Τρίμηνος » » 3, —</p> <p>Δι συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.</p>	<p>ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ Τῶν 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λειπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἕκαστον λειπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὀδὸς Ἐδριπέδου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βασιλειον.</p>
<p>Περίοδος Β'. — Τόμος 13ος</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, 18 Φεβρουαρίου 1906</p>	<p>Ἔτος 28ον. — Ἀριθ. 12</p>

Ο ΝΑΥΤΟΠΛΗΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Γαλλανοσθέντες ἀπὸ τὰς λέξεις ἐκείνας, ὁ Ἐβὲλ καὶ ὁ Οὐσταριτζῆ ἐστρώθησαν καὶ ἠρώτησαν :

- Τί πρέπει νὰ κάνωμε, καπετάνιε ;
- Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, νὰ διορθώσωμε τὰ κανιά μας, μὲ ἄ,τι μέσον ἔχομεν πρόχειρον.

Ἡ καλὴ τύχη ἠθέλησεν ὥστε ὁ Βασίλειος νὰ ἔχη εἰς τὴν σπέηνην του ὀλίγην χουδρὴν κλωστήν καὶ μερικὰς γερὰς βελόνες. ἤρχισαν λοιπὸν μὲ αὐτὰ τὰ σόνεργα νὰ ξαναρράπτουν, κουτσὰ στραβά, τὰ κουρέλια τοῦ πανιοῦ ποῦ ἦσαν ἀκόμη κρεμασμένα εἰς τὸ κέρας. Ἀλλὰ τὸ πανί, ἐπισκευασμένον μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, μόλις εἶχε τὸ ἕν τρίτον ἀπὸ τὰς κανονικὰς του διαστάσεις.

Ἐπρεπε νὰ τὸ μεγαλώσω. Καὶ διὰ νὰ τὸ κατορθώσω ἐπήρην ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸν φλόκον, καὶ τὸ ἐραψαν μαζί μ' ἓνα μέρος ἀπὸ τὸ πανί τῆς σκηνῆς, ἡ ὁποία ἐσκέπαζε πρὶν τὴν λέμβον, ὅταν εὐρίσκετο ἐπάνω εἰς τὸ πορεῖόν της.

Διὰ νὰ ξαναφτιάσω τὸ δοῦκι, ἔβγαλαν μὲ πολλὸν κόπον, ἓνα κομμάτι σανίδι ἀπὸ ἓνα πάγκον καὶ τὸ ἐστερέωσαν ὅπως ἠμῶν ἐπρεσαν εἰς τὸ πηδάλιον.

Οἱ κόποι των ἔφεραν ἀποτέλεσμα. Ἠμπόρεσαν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ ὠφεληθῶν ἀπὸ τὸ ἀεράκι, τὸ ὁποῖον ἐφυσούσε κατὰ διαλείμματα μὲ σπηλιάδες ἐπάνω εἰς τὸ ἀπέραντον πέλαγος, τὸ γαλήμιον.

Ἀλλὰ τὸ πρόβλημα τῆς πείνας παρέμενεν ἀνέρατον καὶ ἄλυτον. Εἶχε προστεθῆ μάστιγα εἰς αὐτὸ καὶ τὸ δεινὸν πρόβλημα τῆς δίψας, τὸ ὁποῖον ὁ πειρωμένος

οὐρανὸς ἔκαμνε περισσότερον ἐπιείχων.

Μὲ τὰ τουφέκι ποῦ τοὺς εἶχε μείνει κατώρθωσαν νὰ φνεύσω μερικὰ θαλάσσια πουλιά. Ἐχρησιμοποίησαν, ὡς καύσιμον ὕλην τὲς σχίζες τοῦ πάγκου ποῦ εἶχαν θυσίασι, καὶ κατώρθωσαν νὰ φήσω δυὸ γλάρους. Αὐτὰ τὰ ἄπαχα καὶ κάτισχγα, καὶ πρὸ πάντων δυσκολομάσθητα πουλερικά, τοὺς ἔλαμψαν ν' ἀνθέξουν μίαν ἡμέραν παραπάνω.

Ἐπλεαν πρὸς τὸν νότον, πρὸς τὸ ἄ-

γνωστόν, ὑποστηρίζόμενοι ἀπὸ τὴν τρελλὴν ἐλπίδα ὅτι, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, θὰ ἐφθάναν ἴσως εἰς τὴν περιοχὴν τῶν γαλλικῶν νήσων.

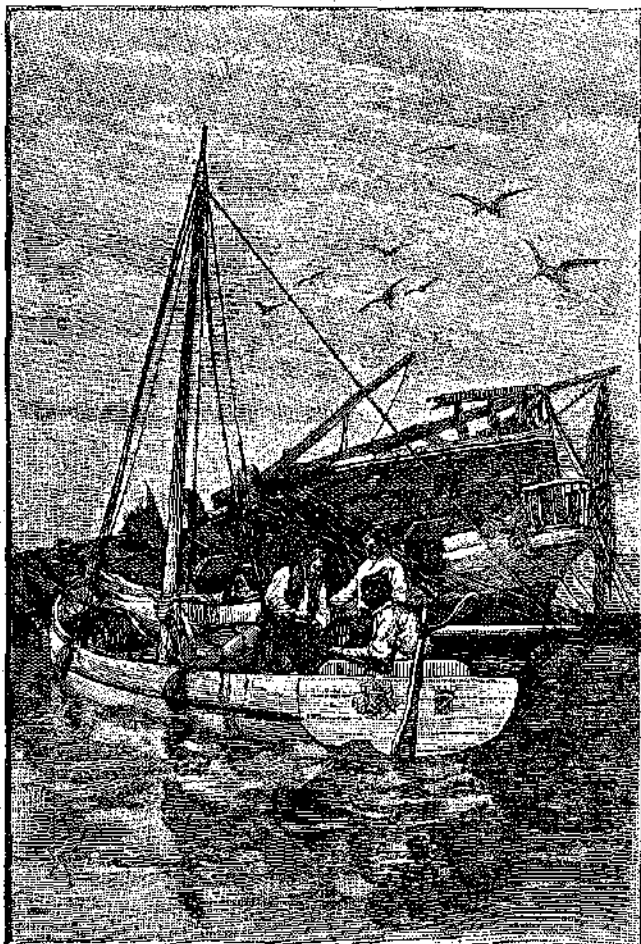
Τὸ ταξεῖδι ἐπέλυε, διὰ μέσου τοῦ πειρακτωμένου ὠκεανοῦ, ἦτο ἀληθινὴ ἀγωνία. Ἡ δίψα δὲν ἤργησε ν' ἀνάψῃ, καυστική καὶ τρομερὰ, εἰς τοὺς στεγνωμένους ἐκείνους λάρυγγας, καὶ συγχρόνως μὲ τὴν δίψαν ἔλθαν καὶ αἱ παρακρούσεις, τὰς ὁποίας αὐτὴ προκαλεῖ.

Ὁλοκλήρως ἀκολουθία ἀπὸ εἰρωνικά δράματα συνώδεσε τὴν περιπλανωμένην λέμβον. Ἦσαν, τώρα μὲν, ἐπάνω εἰς τὸν ἀπέραντον ὕψρον καθρέπτην, ὅπτασιαι μὲ πράσινα χωράφια, μὲ δάση καὶ μὲ πηγὰς, τώρα δέ, εἰς τὸν μανθῦαν τῶν νεφῶν, παρέλασις ἀπὸ λόφους καὶ βουνά, μὲ κορυφὰς κυανωπάς ἢ σκεπασμένας ἀπὸ τὰ χιόνια.

Ἄλλοτε πάλιν, τρελλοὶ ἀπὸ τὸ παραλήρημα, οἱ δυστυχεῖς ἐκείνοι ἐσηκόνοντο ἔξωφρα καὶ ἀνέβαιναν εἰς τὴν κουπαστὴν διὰ νὰ χαμογελάσω, νομίζοντες ὅτι ἐβλέπαν κάποιαν ἐλευστικὴν γοητείαν τῆς ἀβύσσου . . .

Ὁ μικρὸς Οὐίλ εἶχε, πρῶτος αὐτός, πᾶθῃ τὰ τρομερὰ αὐτὰ φαινόμενα. Διὰ τοῦτο ὁ Ἰάκωβος Κλαβαγιάν εἰς αὐτὸν ἰδιαιτέρως ἐπρόσεχε.

Δὲν ἦτο μόνον ἡ συναίσθησις τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἀπέναντι τῆς κυρίας Τερνάν, ἡ ὑπαγορευοῦσα τὴν ἀγρυπνὸν ἐκείνην προσοχὴν εἰς τὸν νέον, ἀλλὰ καὶ ἡ πραγματικὴ στοργή, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο διὰ τὸ ἀνδρεῖον ἐκεῖνο παιδάκι, ποῦ

Ἐχυσε μίαν δόσιν εἰς ἓνα ποτήρι τοῦ κρασιοῦ...» (Σελ. 90, στ. γ')

είχεν αὐθιγῶς ἀκολουθήσει τὰ βήματά του. Χωρὶς νὰ κλείσῃ μάτι, μ' ὅλους τοὺς ἰδικούς του πόνοσ, ἐπέβλεπεν εἰς ὅλα τὰ κινήματα τοῦ Γουλιέλμου καὶ τὸν περιώριεν εὐκόλα, μὲν προέβλεπε καμμίαν του ἔξωσιν. Με εὐλαβῆ φροντίδα, ἔπαιρνε τὸ παιδάκι εἰς τὴν ἀγκαλίαν του καὶ τοῦ ἔβρεχε τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ χέρια μὲ θαλασσινὸν νερό, διὰ νὰ μετριάξῃ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ φρικτὰ βάσανα τῆς δίψας...

Τρία ἀκόμη καὶ θανάσιμα ἡμερονόμια ἐπέρασεν. Ἡ ἐξάντλησις εἶχε φθάσῃ εἰς τὰ τελευταῖα τῆς ὄρας. Ὁ Ἰακώβος, μὲ τὴν κεφαλὴν του σὺν ἀδειασμένην, μὲ τοὺς κρατάσους του σφυροκοποῦντας, μὲ τὰ αὐτιά του γεμάτα ἀπὸ βόμβους, δὲν εἶχε πλέον τὴν δύναμιν νὰ σπῆσεται ποτε καὶ ποτε διὰ νὰ κυτάξῃ τὸν ὄριζοντα, ποῦ ἔμενεν ἀνηλεῶς ἐρημῶς.

Εἰς τὰ πόδια του ἐκείναι ὁ Γουλιέλμος, τὸν ὅποιον ἦτο περιττὸν νὰ ἐπιβλέπῃ. Ἐξητλημένον ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, τὸ ἀγῆρι ἦτο πλέον σῶμα ἀθρανεῶς, εἶχε παραλύσῃ μὲ τὸν τελευταῖον λήθαργον, χωρὶς καμμία ἐξωτερικὴ ἐνέργεια νὰ ἐλθῃ διὰ νὰ τὸ ἀποσπασῇ ἀπὸ τὴν νύκην του.

Εἰς τὰς δύο ἄκρας τῆς λέμβου, ὁ Ἐδὲλ καὶ ὁ Οὐσταρίτζ ἐπαράδερναν μὲ τὸ παρὰλήρημα. Ἡ τρέλλα τοῦ Βρετόνου ἦτο ἀγρία καὶ Ἰοφερά ἔβλεπε μαῦρα ὄνειρα. Ἡ τρέλλα ὁμοίως τοῦ Βάσκιου ἦτο φαεινὰ καὶ γελαστή, γεμάτη ἀπὸ ὀράματα ἡλιοφωτισμένα.

Καὶ ἡ βάρκα ἔπλεεν ἀδιάκοπα πρὸς τὸν νότον. Οὐτε ξηρὰ οὐτε πανὶ ἐφαίνοντο ποθενά...

Ἐν τούτοις, ἐπῆλθε μία διακοπὴ εἰς αὐτὴν τὴν φρικτῶδη ἀγωνίαν, μία στιγμὴ ἀλπίδος.

Τὴν τετάρτην νύκτα μετὰ τὸν κυκλῶνα, ὁ Κλαθαγιάν, δαρμαθείς ἀπὸ τοὺς πόνοσ, εἶχεν ὑποκόψῃ καὶ αὐτός. Ἡ βάρκα δὲν ἦτο πλέον παρὰ ναυάγιον παρασυρόμενον ἀπὸ τὴν μίσαν χωρὶς ὁδηγόν, χωρὶς καμμίαν διεύθυνσιν. Ἐπλανάτο εἰς τὴν τύχην, μὲ τὸ ἀερακι, ποῦ ἔκρατοῦσε πάντοτε φουσκωμένον τὸ πανὶ τῆς.

Ἐξαφνα, μία σύγκρουσις συνέβη, μὲ τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ ἄρμοι τῆς ἔτριξαν. Ἦτο τόσον θανάτη, ὥστε ὁ Ἰακώβος ἐξῆπνεσ κ' ἐτινάθη ἐπάνω ἀπὸ τὸν θανάσιμον ὕπνον, εἰς τὸν ὅποιον ἦτο βυθισμένος. Σύγχρονος μὲ αὐτὸν ἐσηκώθησαν ὁ Ἐδὲλ καὶ ὁ Οὐσταρίτζ.

Ἡ ἀελλὴ ἐσκόρπισε τὴν λευκὴν τῆς λάμπιν ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιπέδιαν τῆς θαλάσσης. Φαίνεται ὅτι ὀλίγον ἀπὸ τὸ σῶσ ἐκεῖνο εἰσῆλθεν εἰς τὰ σκοτισμένα πνεύματα τῶν δύο ναυτῶν. Ἐφώναξαν καὶ οἱ δύο μαζὶ:

— Κάπου πέσαμε!

Ναί, εἶχεν προσαρξῆ. Ἀλλὰ ποῦ; Εἰς καμμίαν ἀμμουδιάν ὅπου θὰ ἐσώζοντο, ἢ εἰς κανένα ὕψαλον, ὅπου θὰ εὕρισκον τὸν θάνατον;

Καὶ πάλιν ὑπερίσχυσε τὸ ἐνστικτὸν. Μία δύναμις ὑπεράτῃ ἐξώηρευσεν αὐτοὺς τοὺς δύο ἀνδρας ποῦ ἦσαν ὅμοιοι μὲ πτώματα. Καὶ ὤρμησαν πρὸς τὴν πρῶραν.

Ἡ λέμβος εἶχε κτυπήσῃ μὲ τὸ κοράκι τῆς πρῶρας τῆς ἐπάνω εἰς ἓνα ἔγκον μεγάλον καὶ μαῦρον. Καὶ τῶρα ἐγλυστρόυσε διπλά εἰς τὸν ὄγκον ἐκεῖνον, καὶ τὸν ἔψαυε μὲ τὴν ῥάνταν τῆς πρὸς τ' ἄριστερά.

Παρατήρησαν μὲ τὰ μάτια των ποῦ ἔκαταν ἀπὸ τὸν πυρετὸν καὶ εἶδαν ὅτι εἶχαν πέσῃ ἐπάνω εἰς τὸ ναυαγισμένον σκάφος ἐνὸς μεγάλου πλοίου. Ἡ σύρραξις δὲν εἶχε πολλὴν σφοδρότητα, καὶ ἡ λέμβος τινάσσεται εἶχε παραστρατήσῃ ἀπὸ τὸν κτύπον. Εὕρισκετο τῶρα ἀκρίβως εἰς τὴν πρῶμην τοῦ ἀγνωστοῦ πλοίου, κάτω ἀπὸ τὸ ποδῶστημα.

Δεῦτέρην βλέμμα προσεκτικώτερον ἀπέστρεψεν εἰς αὐτοὺς ὁ ἀγνωριστὸν ὅτι τὸ σκάφος ἐκεῖνο ἦτο πολεμικόν, μὲ σπασμένα κατάρτια καὶ ἐρημῶν, καθὼς καὶ ἐπέπλεε, παρασυρόμενον, μὲ τὴν μιλάντα, ἐπάνω εἰς τὰ νερά, ποῦ εἶχον μὲν κατακλύσῃ τὰς ἀποθήκας, ἀλλὰ δὲν εἶχαν διαρρήξῃ τὸ ὑπόστρωμα.

— Καρδιά! ἐφώναξαν ὁ Ἰακώβος μὲ πάλλουσαν φωνήν. Ὁ Θεὸς μᾶς στέλλει αὐτὴν τὴν βοήθειαν. Θὰ βροῦμε νὰ φῶμε καὶ νὰ πιῶμε μέσα εἰς αὐτὸ τὸ σκέλεθρον.

Ἀμείσως ἤρπασε τὸ δοῦμι μὲ ἀγρίαν ὀρμὴν. Ἡ λέμβος ἐπῆρε τὴν βόλταν, καὶ, μὲ τὰ κουπιά, ἐπάνω εἰς τὸ ἀτάραχον ἐκεῖνο πέλαγος, ἐπέστρεψε πρὸς τὴν πρῶραν τοῦ πλοίου.

Διάφορα σχοινιά ἐσέρνοντο κρεμασμένα ἀπὸ τὰ μουστάκια τοῦ μπουκρῶσου. Ὁ Ἰακώβος ἐβεβαιώθη ὅτι εὐκόλον ἦτο νὰ σαρφαλώσουν εἰς τὸ ναυάγιον. Βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Ἐδὲλ, ἔδεσε τὴν βάρκαν εἰς τὸ μεγάλο σκέλεθρον, καὶ, μὲ τὴν ὑπεράτῃ προστάθειαν ποῦ κατέβαλε, κατώρθωσε ν' ἀναβῆ εἰς τὸ κατάρτιον τῆς πρῶρας.

Δὲν εἶχεν ἀπατηθῆ. Τὸ πλοῖον περιεῖχεν ἀκόμη τροφίμα καὶ πολεμοφόδια. Εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι τὸ κύτος του εἶχε πατηθῆ ἀπὸ τὰ νερά καὶ τὸ κέριον μέρος τοῦ φορτίου του εἶχε καταστραφῆ. Ἀλλὰ τὸ ὑπόστρωμα περιεῖχεν ἀκόμη μερικὰ κιβώτια ἄρτια, βελόνες, τῶν ὁποίων εὐκόλως ἐμαντεύετο τὸ περιεχόμενον: ὄπλα καὶ πυρίτις.

Εἰς τὸ κατάρτιον ἔμεναν ἀκόμη μερικὰ πτώματα ἀνθρώπων, μισοξεσχισμένα ἀπὸ τὰ ἀρπακτικὰ ὄνεια τοῦ πελάγους. Ἐνα κανόνι, ἀπὸ τὰ λεγόμενα πυροβόλα τῆς συγῆς, ἐκκλιετὸ ἀκόμη, ἔξω ἀπὸ τὴν θέσιν του, πρὸς τὴν πρῶμην.

Κάθε φορὰν ποῦ ὁ τεράστιος ὄγκος ἀνέβαινε ἢ κατέβαινε μὲ τὸ παρακύλισμα τῆς θαλάσσης, ἠκούετο τὸ γλοῦ-γλοῦ τοῦ

ναροῦ, τὸ ὅπολον ἐββαίνεν εἰς τὸ κῆλον κάποιου μεγάλου πυροβόλου ποῦ ἔμενε μὲ ὄνοικτον στόνον, ἢ ἐξεχύνετο ἀπὸ αὐτὸ σὺν καταρράκτης. Ἀπὸ τὰ παντοειδῆ συντρίμματα, μὲ τὰ ὅποια ἦτο στρωμένον τὸ κατάρτιον, ἀπὸ τὰ θραύσματα τῶν ἰσῶν, ποῦ εἶχαν θέρισῃ αἱ σφαῖραι, ἀπὸ τὰ ρήγματα τῶν φιλαρέτων, εὐκόλον ἦτο νὰ συμπεράνῃ κανεὶς ὅτι τὸ σκάφος ἐκεῖνο ἦτο τὸ ἐνδοξον λειψάνον κάποιου πολεμικοῦ σκάφους, τὸ ὅπολον ἔδεσε μαχόμενον εἰς λυσσαλίαν συμπλοκὴν.

Εἰς τὸ κέρασ τοῦ ἐπιδρόμου, τὸ πεσμένον πρὸς τὸ δεξιὸν ἰσχιὸν τοῦ πλοίου, εὕρισκετο ἀκόμη κρεμασμένη μία σημαία μὲ τὰ ἐμβλήματα τῆς Ἀγγλίας. Ἡ θέα τῆς καὶ μόνῃ ἔδωκε ζωὴν εἰς τοὺς τρεῖς ἀνδρας.

— Ζήτω ἡ Γαλλία! ἀνέκραξεν ὁ Ἰακώβος Κλαθαγιάν. Ἐγὼ περᾶσῃ ὁ Σούρκοφ ἀπὸ ἐδῶ. Τὸν ἀναγνωρίζω ἀπὸ τὰ ἔργα του. Ὁ Ἐγγλέζος τὴν ἐκαλοπέρασε, δὲν ἀμφιβάλλω!

Βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, ἔσπασε τὸ σκέπασμα ἐνὸς κιβωτίου. Περιεῖχοντο εἰς αὐτὸ κονοσερβαὶ ἀπὸ κρέατα. Εἰς ἓνα ἄλλο εὕρησαν γαλέτες.

— Ἄς τὰ μαρμαρίσωμε στὴν φελούνα μας, παιδιά! διάταξεν ὁ μαρκήσιος, ἀπὸ οἱ δύο ναῦται ἔφαγαν ὅσα νὰ πιασθῶν λιγάκι. Ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἐλησμόνησε...

— Τὸ πιὸ ἐπέλεγον πρῶτα! ἐπρόσθεσε δεικνύων ἓνα βαρελάκι μὲ χρᾶσι καὶ ἓν μικρὸν κιβώτιον ἀπὸ τευκενί, τὸ ὅπολον ἀπὸ τὸ σχῆμα καὶ τὰς διαστάσεις ἐφαίνετο ἐπαρκῶς ὅτι ἦτο κανὲν ἀπὸ τὰ φορητὰ ἐκεῖνα φαρμακεία, μὲ τὰ ὅποια οἱ πατέρες μας ἐφρόντιζαν νὰ ἐφοδιάζωνται εἰς ὅλα τὰ μακρὰ τῶν ταξείδων.

Εἶχεν ὀρθῶς μαντεύσῃ τὸ περιεχόμενον τοῦ μικροῦ κιβωτίου. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἱατρικῶν, ἦτο ἐκεῖ καὶ ἀρκετὴ κινίνη, μαρμαρίσθη εἰς ὄσας κανονικὰς.

Ὁ Ἰακώβος ἔχυσε μίαν δόσιν εἰς ἓνα ποτήρι τοῦ κρασιοῦ καὶ διανοίγων τὰ σφιγμένα δόντια τοῦ Γουλιέλμου, ἠγάγασε τὸν μικρὸν νὰ κατακτῆ τὸ πικρὸν ποτὸν, τὸ ὅπολον ἔμελλε νὰ τὸν σώσῃ.

Κατόπιν οἱ τρεῖς ἀνδρες ἀνέβησαν πάλιν εἰς τὸ ἀκυβέρνητον σκάφος καὶ ἐπῆραν ἀπὸ αὐτὸ ὅ,τι ἤμποροῦσε εἰς κᾶτι νὰ ποῦς χρησιμεύσῃ, σπάγον, βελόνες, πελέκεις καὶ μαχαίρια, σχοινιά ἀπὸ τὰ μείναντα ἄρτια, καὶ πολλὰ κουρελιωμένα κομμάτια ἀπὸ τὰ τετράγωνα πηγιά, τὰ ὅποια ἐκυματίζον μὲ τὸ ἀεράκι, κρεμασμένα ἀπὸ τὰ συντρίμματα τῶν κεραιῶν.

Ἡ αὐγὴ τοῦς ἐπρόφθασεν εἰς αὐτὴν τὴν ἀσχολίαν, καὶ ἐπειδὴ ἦσαν μόναι εἰς τὴν ἐπιπέδιαν τῆς μεγάλης ἀλμύρας ἐρήμου, εἰργάσθησαν καὶ μὲ τὸ εὐεργετικὸν φῶς τῆς ἡμέρας διὰ νὰ τὴν ἀποτελειώσουν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Πότρου Μαβί)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ
ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΧΟΡΟΝ

Ἀγαπητοί μου,
Χρονολογία τῆς σημερινῆς μου ἐπιστολῆς εἶνε 10 Φεβρουάριον. Τὴν σημειῶ, διὰ νὰ μὴ νομιστε τυχόν ὅτι ὁ ὠραίος χορὸς ποῦ θὰ σᾶς περιγράψω, ἐδόθη σαρακοστήτικα! Ἀλλὰ καθὼς γνωρίζετε, τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» ἐτοιμάζονται ἀπὸ πολὺ ἐνωρίσ, καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποιον τὰς ἐντυπώσεις μου ἀπὸ ἓνα χορὸν δόθεντα τὴν Κυριακὴν τῆς Ἀποκριῆς, τὰς διαβάξετε μάλιστα τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας!

Τὸ ἀπόγευμα λοιπὸν τῆς Κυριακῆς ἐκεῖνης, ἡ μικρὰ Ρίτσα Μονουόρη, εἰς τὴν φιλόξενον οἰκίαν τῆς θείας τῆς, τῆς εὐγενεστάτης Κας Καλλιπράξης Παρρέν, ἐδέχετο τὰς μικρὰς τῆς φίλας, μασκαρευμένας καὶ μὴ, νὰ παίξουν μαζὶ τῆς, νὰ φάγουν, νὰ χορεύσουν καὶ νὰ δεγθῶν μασκαράδες· μαζὶ δὲ μὲ τὰς φίλας τῆς, καὶ τὰς ἀδελφὰς των—παρ ὀλίγον νὰ εἰπῶ ὅσα ἔχουν ψευδώνυμον!—καὶ τοὺς γονεῖς των, καὶ τοὺς συγγενεῖς των, καὶ πάει λέωντας.

Τὰς ἐδέχετο λοιπὸν γελαστῆ, χαρούμενη καὶ χαριτωμένη, ὑπὸ ὠραίαν κυανόλευκον στολὴν Ἀπολόου, μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων, καὶ τὴν μεγάλην μου κῆρην—μεγάλην... τῆσάρων ἐστίν,—μεταμορφωμένη εἰς κατακόκκινην, ἑστατικὴν καὶ κηπο-ἕκαστον θυρωμῶν Παπαρόντων, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ παρευρεθῶ κ' ἐγὼ εἰς τὸν παιδικὸν αὐτῆς χορὸν καὶ νὰ περάσω ὀλίγας ὥρας φαιδρᾶς κ' εὐτυχισμένης.

Διότι εἶνε εὐτυχία μου πραγματικῶς νὰ εὕρισκωμαι μεταξὺ παιδιῶν, καὶ τὸ ἀπνεύμα ἐκεῖνο, εἰς τὸ κομποπλημμυρισμένον σαλόνι τῆς κυρίας Παρρέν, εἶδα τόσα πολλὰ, καὶ μεταξὺ αὐτῶν τόσα γνῶριμα καὶ ἀγαπητὰ! Ἦσαν δὲ παιδιὰ ὅλων τῶν ἡλικιῶν, ἢ καλλιτέρα ὄλων τῶν Τάξεων τῆς Διαπλάσεως. Ἡ Μεγάλη Τάξις—ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, ὅπου ἡμποροῦμεν ἐξαιρετὰ νὰ κατατάξωμεν καὶ... τοὺς γονεῖς,—προφανῶς ἐπλειονοψήρουσεν. Ἀλλὰ τὴν γνησίαν πλειονοψήριαν, δηλαδὴ ἀνευ βοηθείας... παλιμπαιδιῶν, ἀπετέλει ἡ Μεσαία Τάξις, ἀπὸ 12 εἰς 15 ἐτῶν, μολογόντι ἐπαρκῶς ἀντιπροσωπεύετο καὶ ἡ Μικρὰ, ἀπὸ 11 ἐτῶν καὶ

κάτω, χορεύουσα εἰς τὰ διαλειμματα μόνον τῶν μεγάλων χορῶν, ἀπὸ φόβου... τσαλαπατήματος.

Παρὰ τὴν ὕβραν, συναντᾷ τὸν νεαρὸν μας φίλον Ἀχιρίαν μὲ τὸ ὠραῖον τῆς κεφαλῆς καὶ τὰ ρεμβῶδη τῶν ματιῶν, ἐπισκοποῦντα τὴν αἰθουσάν ὡς ἀφ' ὕψους καὶ ποῖς ξεύρει τί ποιῆμα σχεδιάζοντα κατὰ φρόνα, (διότι εἶνε ποιητῆς καὶ διακρίνεται μάλιστα μεταξὺ τῶν νεωτάτων). Ἐξεπλάγη ποῦ δὲν ἔβλεπα ποθενά καὶ τὸν ἀδελφόν του, διότι τοὺς ξεύρω ἀχωριστούς.

—Ἐ! ποῦ εἶνε ὁ Ἀριστομένης ὁ Μεσοήμιος; τὸν ἐρωτᾷ.

—Βαρεθῆκε, μοῦ ἀπαντᾷ ἐνόμισε πῶς θὰ εἶνε ὅλο μπεμπέδες... καὶ ἔμεινε στὸ σπίτι.

—Στὸ σπίτι; τέτοια μέρα; καὶ τί κάνει;

—Μὰ... μοῦ φαίνεται ὅτι γράφει... ἓνα δρᾶμα!

Δρᾶμα; τὴν ἄραν ποῦ χορεύει καὶ διασκεδάζει; ὅλος ὁ κόσμος; Νὰ ἕνας δυνατὸς ἀνθρώπος! Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅμως ὅτι τὴν ἐπαθεν ὀλίγον καὶ θὰ μετενόησεν ὅταν ἐμαθε κατόπι τὰ καθέκαστα τοῦ χοροῦ, ὅπως καὶ μερικοὶ—μερικοὶ ποῦ νομίζουσι ὅτι ἡ Διαπλάσις εἶνε μόνον γὰρ μπεμπέδες, καὶ ὕστερα, ἀργά, ὅταν ἐμβουν μέσα καὶ ἰδοῦν τί εἶνε, κλαίγουν τὸν χαμένον καιρὸν...

Νὰ κοντὰ εἰς τὸν Ἀχιρίαν καὶ ὁ φίλος μας Αἰθῆρ, γλυκὸς πάντα κ' εὐγενικώτατος, ποῦ ἓνα μόνον κακὸ ἔχει, ὅτι δὲν ἐνοεῖ νὰ χορεύσῃ, καὶ μόνον ἐστὶ τέλος τὸν καταφέρνον μὲ χίλια βάσανα τὰ κορίτσια· καὶ ὁ Μέλλων Διπλωμάτης, κασμικώτατος καὶ ζωηρότατος, διὰ τὸν ὅποιον ἡ ἐξυπνοτάτη Μιράντα εἶπεν ὅτι ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, ἀπὸ τὴν πολλὴν ζέσσην δὲν ἦτο μόνον Διπλωμάτης ἀλλὰ καὶ Διπλωμάτης, (πραγματικῶς, ἢ μὴ τὴν ποῦ εἶχε γίνῃ κατακόκκινη κ' ἐφαίνετο διπλή) καὶ ὁ Ἀχιελ, πιπιακὸς μὲ δικαίας ἀξιώσεις ἀλλὰ καὶ χορευτῆς μακρῶδης, ὁ ὅποιος εἰς τὴν εὐρίαν τοῦ χοροῦ ἔχασε τὸ καινούριόν του... ρολόγι, καὶ τὸ ἦρεσ κάτω ὁ υποφαίνόμενος, καὶ τὸ ἐπρότῃσε κατὰ παράκλησιν τοῦ ποιητοῦ, διὰ τοῦ τὸ δῶσῃ μετὰ τὰ χοροπιδήματα... Νὰ καὶ οἱ καλοὶ φίλοι μας, οἱ ἀδελφοὶ Ραζηνόσσιας, μὲ ἄλλους φίλους των, ποῦ γρήγορα ἐπέταξαν τὰ ντόμινα κ' ἐχορεύσαν ἀκούραστοι μὲ τὰς στολάς των· καὶ ὁ ἀγαπητὸς μας Ἄρης, πάντοτε ξεσπαθωμένος διὰ χοροῦς, συλλόγους καὶ Διάπλασιν τὸ λεπτόν καὶ εὐλύγιστον Ἑλληνικὸν Γραμματισμόν· ὁ Ἀνδρέας Ζυγομαλᾶς μὲ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο κεφάλι τοῦ ἀρχαίου ἐφήβου ὁ μικροῦλης Γεώργιος Κασαρῆς μὲ κόνκινο φράκο (ποῦ ἔπαμε μεγάλην προσβολὴν τῆς κόρης μου, γιατί τοῦ τὴν ἔδωσαν ὁ κ. Παρρέν νὰ χορεύσῃ, καὶ

εἶπε... ὅτι τοῦ πέφτε! μικρὴ!) ὁ μικρομέγας Λούρος, τοῦ ἱατροῦ, μὲ κόνκινο φράκο καὶ αὐτὸς ἡ δημοφιλὴς Σημαῖα τῆς Ἐλευθερίας, μὲ ὄλον τὸν ἄερα τοῦ πρώτου τῆς Βραδείου εἰς τὸ Δημοφῆσιμα ἢ Ἄθρα τοῦ Ζαπτεῖου ποῦ ἔπαμε μόνῃ τῆς σὺν δέκα παιδιᾶ ὁ μικρὸς Ἀριστομένης Βάβης, ἓνα χαριτωμένον παιδάκι· τὰ ἔξυπνα ἀγοράκια τοῦ κ. Κύρου, τοῦ διεθυντοῦ τῆς Ἐστίας, (ἐν ἀπ' αὐτὰ ἦτον μάγερως, ἀλλ' ἀντὶ νὰ μαγειρεύῃ, ἔτρωγε, καὶ μάλιστα ἔχασε μέσα εἰς τὴν ἀναμικτομπούλαν καὶ τὴν καταστρολίτσιν του!) ὁ μικροσκοπικὸς ταυρομάχος—τορευτὸν τῆς κυρίας Μομφεράτου, οἱ ἀδελφοὶ Ζαλακώστα καὶ ἄλλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς. Ἐως τὸ βράδυ ἐπεριμείετο, καθὼς ἀντελήθησεν, μὲ ἀνυπομονησίαν καὶ ὁ φίλος μας Στεφάνου (ὁ φοβερός πωλητῆς κουποιῶν), ἀλλ' ἀργωστον διατὶ δὲν ἐφάνη.

Τῶρα τὰ κορίτσια καὶ πρῶτα-πρῶτα δύο λέξεις ἀκόμη διὰ τὴν Μιράνταν. Ἐφοροῦσεν ἄσπρα, ἐχόρευε λαμπρὰ καὶ ἀναντιρῆτως εἰς τὴν τάξιν τῆς ἐθαύλευσ' ἀλλὰ τὸ παράπονόν τῆς μητέρας τῆς εἶνε ὅτι κακίονει συχνὰ καὶ κατσουφιάζει. Νὰ ἓνα ἐλάττωμα ποῦ συμφωνῶ κ' ἐγὼ ὅτι πρέπει νὰ τὸ κόψῃ!

Βλέπω ἀκόμη τὴν Μίραν καὶ τὴν Κάμιαν Ὀρλώφ, τὰς καλὰς μας καὶ σεμνὰς φίλας τὴν Χρυσούλαν καὶ τὴν Μένην Βατικιώτη, χαριτωμένην μ' ἐνδυμασίαν ἱαπωνικὴν, στολισμένην μὲ χρυσάνθεμα τὴν Μαίωρον καὶ Αἰλὴν Σμιθ τὰς μαρκεσίας Ζώτου (Κατίαν) Μαντζαβίνου καὶ Καμπούρογλου (Τζέννη) μὲ τὰ προδραρισμένα μαλλιά, ποῦ μετὰ δυσκολίας δὲ ἔλεγε κανεὶς ποῖα ἦτο ἢ πῶς ἐμορφή τὴν Ἡρῶ καὶ τὴν Ἀλεξάνδραν τοῦ Σουρῆ, τὴν Σόνιαν Γενήσορλη, τὴν Χρηστίαν καὶ Καίτην Βάβη, τὴν Φανὴν καὶ Ἰωάνναν Κατοσάρ, τὴν Κυκὴν Ζώτου (Κι.ε.δ) κτλ.

Ἄν μ' ἐρωτᾶτε τώρα διὰ τὸ πρῶτον βραβεῖον τῆς παιδικῆς εὐμορφίας, χάριτος καὶ ζωηρότητος, ἐγὼ θὰ τὸ ἔδωκα ἀδιστακτικῶς εἰς τὴν μικρὰν Αἰλὴν Σμιθ—Μεσαία Τάξις—ἡ ὁποία ἐφοροῦσε κομψοτάτην στολὴν κυανῆν μεσαιωνικῶν Ἀχιλοῦ, ποῦ ἐπῆγγατε τελείως εἰς τὸ σωματικὴν τῆς καὶ ἀνεδείκνε τὰς ὠραίας του γραμμὰς, καὶ εἶχε τὰ μαλλιάκα τῆς κοντὰ καὶ σγουρὰ, νὰ πῆστον γύρω-γύρω εἰς ἓνα προσωπάκι ζωγραφιστό, ποῦ τὸ ἐστῆλιζαν ἔξυπνα μάτια καὶ αἰώνιον μειδιᾶμα.

Τὸ δὲ πρῶτον βραβεῖον τῆς Μικρᾶς Τάξεως θὰ τὸ ἔδωκα εἰς τὴν Ἰωάνναν Κατοσάρ, ἡ ὁποία εἶχε μεταμορφωθῆ εἰς χαριτωμένον καὶ κινινητὸν διαβολάκι, ἐχόρευσε δὲ ὠραίότατα, καὶ μάλιστα ἐν κῆρ-οῦδόν, μὲ τὴν ἄλλην δεινὴν χορεύτριαν, τὴν Κατίαν Ζώτου, τὸ ὅπολον κατεχετροκράτησεν.

Καὶ τοῦ χρόνου! ΦΑΙΔΩΝ

ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

ΕΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΓΑΤΩΝ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. Η ΚΑΛΗ ΗΡΑ

Ἐβράδυναζε κ' ἐπήγγαινε. Ἄναψαν τὰ φῶτα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Καὶ οἱ πελάτες δὲν ἄργησαν πολὺ νὰ ἔλθουν διὰ νὰ δειπνήσουν. Καὶ ἄρχισε τότε μία φασαρία, ποῦ ἤμποροῦσε νὰ ξεκουφάνῃ καὶ τὰ κουφαηδόνια, ἀπὸ φωνές, ὀμιλίες, διαταγές, παραγγελλίες, ἀπὸ πιάτα ποῦ ἔβροντοῦσαν, ἀπὸ μαχαιροπήρουνά ποῦ ἐκτυποῦσαν.

Καὶ μία παραγγελία ἤκούετο συχνότερα ἀπὸ τὰς ἄλλες:

— Ἐνα λαγὸ στυφίδα!...

Τὸ μυστήριον τοῦ μάγερου, κατακόκκινον ὡς τὸ μύλο, ἐχάνατο πρὸς ἀπὸ τὸν μυρωδάτον ἀχνόν ποῦ ἀνέβαινε ἀπὸ τὰς διάφορες κατσαρόλες καὶ τὰ καταρολιάνια.

Τότε, ἡ χονδρὴ σκύλα, ἃμα εἶδεν ὅτι κανένας δὲν τὴν ἐπρόσεχε, ἐσηκώθη μετ' ἑνὸς ἀγγομάχην, ὡς τὸν κοιλάρδε ποῦ δὲν μποροῦν νὰ σηκώσουν τὴν κοιλάραν χωρὶς νὰ βογγήσουν, καὶ ἐπλησίασε τὸν Μελάνη μας.

— Ἄν ἀγαπᾷς τὴν ζωὴ σου, τοῦ ἐσφύριζε στὸ αὐτάκι του, ἀκολούθησέ με, κάνοντας τὸν ἀδιάφορο, γιὰ νὰ μὴν τύχη καὶ μᾶς ἐνοήσουν ἔχω κατὶ σπουδαῖο νὰ σοῦ πῶ...

Μὲ τὸσον μεγαλοῦ σοβαρότητα ἔλεγε τὰ λόγια τῆς ἡ Ἡρα, ὥστε ὁ Μελάνης μας οὔτε μίαν στιγμὴν δὲν ἐκάθησε νὰ συλλογισθῇ ἂν ἔπρεπε νὰ ἔχει νὰ τὴν παρακούσῃ. Ἰπῆκουσεν ἀμέσως, ὡς καλὸ μικροῦλακι ποῦ ἦταν, καὶ ἐπήγγαινε κατόπιν τῆς σὲ μίαν γωνίαν τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου δὲν ἦταν κανένας ἄνθρωπος.

Ἡ σκύλα ἐπήγγαινε σιγά-σιγά, μετὰ τὸ κεφάλι χαμηλά, καὶ ἐμύριζε τὸ πάτωμα μετὰ μίαν ἀδιαφορίαν τόσο μεγάλη, ὥστε ὁ γατάκος μας ἐσυλλογίσθηκε πῶς αὐτὴ ἡ σκύλα δὲν ἦτανε καμμιὰ τρελλή, ἀλλὰ τὸ ἐναντίον, παραπολὺ σοβαρὴ καὶ γνωστικὴ. Ἐπήγγαινε μ' ἕναν τρόπον, ποῦ θαρρεῖς, δὲν τοῦ εἶχε ποτὲ μιλῆσῃ τοῦ γατάκου μας.

Ἐξαπλώθη κ' ἐτέντωσε τὰς ἀρτίδας τῆς ἐκείνην τὴν ἐρημικὴν γωνίαν, καὶ, μετὰ τὰ μάτια μισόκλειστα, μετὰ τὸ στόμα τῆς ἐπάνω στὰ ἐμπρο-

Ἡ σκύλα ἐπήγγαινε σιγά-σιγά... (Σελ. 92.)

σθινὰ τῆς πόδια, ἐξηκολούθησε τὴν ὀμιλίαν τῆς χωρὶς νὰ τὸν κοιτάξῃ.

Ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξέρεε ὅτι τὰ ζῶα ἤμποροῦν καὶ συνεννοοῦνται μετὰ νευμάτα καὶ σημεῖα, ὅπως οἱ κωφάλαοι μ' ἕνα ἀνοιγόκλεισμα τοῦ ματιοῦ των, μ' ἕνα κούνημα τῆς οὐρᾶς ἢ τοῦ αὐτιοῦ των, λέγουν ἕνα σωρὸν πράγματα. Αὐτὴ εἶνε ἡ μυστικὴ τῶν γλώσσα, ἡ ὁποία πολλὰς φορές τοὺς χρησιμεύει διὰ νὰ γλυτόνουν ἀπὸ τὰ περᾶγματα καὶ τὰ σκληρὰ βᾶσανα ποῦ τοὺς κά-

μνουν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἰδίως μερικὰ κακόπαιδα...

— Ἐέρεις ποῦ ἐβρίσκεισαι; ἠρώτησεν ἡ καλὴ μας Ἡρα.

Ὁ γατάκος ἀνεσήκωσε τὰ αὐτάκια, τὴν πονηρὴ μυτοδλά του καὶ εἶπε:

— Σ' ἕνα μέρος ποῦ μαγειρεύουν φαγιὰ.

— Ναί... μὰ ἤθελα νὰ πῶ: σὲ ποτανοῦ μα-

γαζί; Ἐέρεις νὰ μοῦ πῆς;

— Δὲν ξέρω, κυρία.

— Λοιπὸν! εἶσαι στὸ περιφημον ξενοδοχεῖον ὁ Παχὺς Λαγός, τοῦ κυρ Μαθιοῦ...

(Ἐπειτα συνέχισεν) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Ἄν ἐρωτᾷτε διὰ τὸν Τζὰκ Χάρδου, ἂν κατὰ τύχην ἐγένετο λόγος διὰ βιβλία αὐτοῦ εἰθιμῶνε. Τὰ βιβλία τοῦ εἶχαν κλέψῃ, τὰ δύο μεγάλα του ἀγόρια. Ἐτυχεῖς διὰ τὴν Μάγγην, εἶχε λησμονήσῃ, ὁ πατέρας τῆς τὴν ὑπαρξὴν τῶν ἄλλων τῶμων τῆς σοφίας. Ἐνῶ ἀγαποῦσε τὴν κόρην του μετὰ τρυφερὰν ἀφοσίωσιν, ὅσον δὲν εἶχε ἀγαπήσῃ κανὲν ἀπὸ τὰ ἄλλα του παιδιὰ, ὁ ἡμιάρχιος ἐκείνος ἰδιοκτήτης τοῦ ὀνόματός τῃν ἔβλεπε νὰ μεγαλῶνῃ καὶ δὲν τὴν ἐγνώριζε κατὰ βάθος. Ὡς εἰς ἐνστικτοῦ, ἡ Μάγγη, ἤσθαινετο ὅτι αἱ ἀιστορίαι τῆς δὲν ἤμποροῦσαν διόλου νὰ ἐνδιαφέρουν τὸν πατέρα τῆς, ἀλλ' οὔτε κἂν ἡ ἀνακάλυψις τοῦ «σπιτιοῦ» τῆς, ἀλλ' οὔτε τὰ πολυποικίλα «τέλη», τὰ ὅποια εἶχε ἐπινοήσῃ διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ κολοβωμένον ἔργον τοῦ μεγάλου Ἀγγίλου μυθιστοριογράφου.

Ὅλα αὐτὰ ἦσαν κοριτσιστικά παιγνίδια, καὶ ἀστεῖα τῆς κόρης του. Ἡ Σελήνη εἶχε πᾶσι, ἐπίτηδες ἀπὸ τὸ φεγγάρι διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐμπιστος φίλη τῆς Μάγνης...

Ὅλα αὐτὰ ἦσαν κοριτσιστικά παιγνίδια, καὶ ἀστεῖα τῆς κόρης του. Ἡ Σελήνη εἶχε πᾶσι, ἐπίτηδες ἀπὸ τὸ φεγγάρι διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐμπιστος φίλη τῆς Μάγνης...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. Ο ΧΙΟΝΟΠΟΥΠΟΥΛΟΣ

— Τῶμ! εἶπε μίαν ἡμέραν ἡ Μάγγη

εἰς τὸν ἀδελφὸν τῆς, εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ ἡ Σελήνη τὸ ἄλογό τῆς, ὅπως ἔχω κ' ἐγώ. Τῆς ἔμαθα νὰ καθάλισκε, καὶ σχεδὸν δὲν φοβάται πιά.

Ὁ Τῶμ ἐγύρισε καὶ εἶδε τὸ «φεγγαρόπαιδο» μὲ ἕνα χαμόγελο, κάπως περιποιητικόν. Τὸ εἶσταινε ὡς παιγνίδιαι, ἔτοιμο νὰ σπάσῃ, ἐνῶ ἡ Μάγγη, κατὰ τὴν ἰδέαν του, ἦτο πιά σωστὴ γυναῖκουλα.

— Θὰ τὸ δοῦμε, ἂν φοβάται ἡ ὄχι. Πῆδα, ἐπάνω, μικροῦλά μου!

Ὁ Τῶμ ἦτο ἐπιπικτός, ἔτοιμος νὰ ξεκινήσῃ διὰ νὰ κάμῃ τὴν περιουσίαν του εἰς τὰ διάφορα ποίμνια, καὶ τὰ δύο κορίτσια ἐστέκοντο ἀγκυλοσπασμένα εἰς τὸ κατώφλι τῆς θύρας.

Ἡ Σελήνη ἐκοκκίνισε λιγάκι καὶ ἤλθε κοντὰ του. Ὁ Τῶμ τῆς ἔδωκε τὸ χεῖρ του καὶ τῆς εἶπε νὰ βάλῃ τὸ ἕνα πόδι τῆς ἐπάνω στὸ ἴδιό του. Σὲ μίαν στιγμὴν, ἡ μικροῦλα εὐρέθη καθάλα εἰς τὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου, γαντζωμένη ὅπως ἤμποροῦσε ἀπὸ τὸν ἰππέα. Τὸ ἄλογο ἐσκίρτησε καὶ ἔπειτα ἔτρεξε μετὰ τὴν πρώτην στιγμὴν κατετρόμαξεν, εἶδεν ὅτι ἐκάθητο ἀστερεὰ, καὶ ἡ φρενισμένη ἐκείνη τρεχάλα τῆς ἐφάνη ἐκτακτικῶς διασκεδαστικὴ. Ὁ σχεδὸν κρύος ἀέρας τῆς ἔμαστιγῶνε τὸ πρόσωπόν ἑνόμιζεν ὅτι ἔξοῦσε δύο φορές καὶ ὄχι μίαν τὸ αἶμα ἐκυκλοφοροῦσε ταχύτερα εἰς τὰς φλέβας τῆς εἶχε πολλὴν διαθέσιν νὰ γελάσῃ, νὰ τραγουδήσῃ, ποτὲ ὁ ἥλιος δὲν τῆς ἐφάνη τόσο φωτεινός, οὔτε ὁ ἀέρας τόσο καθαρός.

— Λοιπὸν;... ἠρώτησεν ὁ Τῶμ, ἐπιθροδῶν τὸν δρόμον τοῦ ἀλόγου του.

— Θέλω κ' ἄλλο, κ' ἄλλο!

Ὁ Τῶμ ἤρχισε νὰ γελά, λέγων:

— Νά, τὸ φεγγαρόπαιδο ποῦ γίνεταί σωστὸ παιδί τῆς γῆς, τώρα!

— Δὲν εἶμαι ἐγὼ φεγγαρόπαιδο! ἐφώνησε θυμωμένῃ ἡ μικροῦλα.

— Καλὰ, καλὰ. Κρατήσου δυνατὰ, γιὰτι θὰ βάλω τὸ ἄλογό μου νὰ χορέψῃ.

Καὶ, πραγματικῶς, ἔβιασε τὸ ἄλογό του νὰ κάμῃ περιεργωτάτους βηματισμούς. Πότε ἐστέκοντο σχεδὸν ὀρθοὶ εἰς τὰ ὀπίσθια τοῦ πόδια, πότε ἐπήγγαινε μετὰ πλευρῶν, ἐνῶ συγχρόνως ἐκύτταζε τὸν κύριόν του κ' ἐχαμήλωνε τ' αὐτιά του, ὡς ἄλογο ποῦ ὑποθέτει ὅτι τὸ κακομεταχειρίζονται μίαν φορὰν μάλιστα ἐσθᾶθη μετῶρον ἐπάνω εἰς τὰ ἐμπροσθινὰ του πόδια. Τότε, ἀληθινὰ, ἦτο δύσκολον νὰ μὴ πᾶσῃ κανεὶς. Ἡ Σελήνη ὅμως ἐκρατήθη καλὰ. Τέλος ὁ Τῶμ, ἀφ' οὗ ἐχάιδεψε τὸ λαμπρὸν ζῶον του μετὰ τὸ χεῖρ, τῷ ἐπέτρεψε νὰ καλπᾶσῃ ἐλεύθερα, καὶ αὐτὸ, μετὰ ἕνα χρεματισμὸν εὐχαριστήσεως, ἔβη ἀπὸ τὸν δρόμον κατὰ τὸ σπιτί.

Ὁ Τῶμ ἐκατέβασε τὴν μικροῦλαν κοντὰ στὴν Μάγγην, ποῦ ἐπερίμενε τὴν

ἐπιστροφήν τῆς μαθητριάς τῆς, ὄχι καὶ χωρὶς κάποιαν τρεμούλαν.

— Θαυμάσια, Σελήνη. Σοῦ ἀξίζει νὰ ἔχῃς ἕνα ἄλογο δικό σου. Ἀδύρην, θὰ πᾶμε ἕως τὸ βορεινὸν λιεβάδι, ὅπου εὐρίσκονται αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τὰ ἄλογα.

— Εὐχαριστῶ, Τῶμ. Ὁ ἄγαπῶ κ' ἐγὼ τὸ ἄλογάκι μου, ὅπως ἡ Μάγγη ἀγαπᾷ τὸν Λαμπυρίδα τῆς.

Ὅλη νύκτα, ἡ Σελήνη ὠνειρεύετο τὸ ἄλογό τῆς καὶ τὴν ὄνομα ἐπρεπε νὰ τοῦ δώσῃ.

Τὸ φθινόπωρον ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος του. Αἱ νύκτες ἦσαν παραπολὺ ψυχραὶ. Ἀλλὰ, εἰς τὸ θαυμασίον ἐκεῖνο κλίμα, ἐποῦ ὁ ἀέρας εἶνε ἐκτακτικῶς ἕτηρος καὶ καθαρός, δὲν ὑποφέρουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ κρύο ὁ ἥλιος ἄλλως τε ἔλαμπε μετὰ τὴν λαμπρότητα ὡστε συγγνώμην ἦσαν σχεδὸν χλιαραὶ. Ἡ ὀμίχλη, αἱ βροχαὶ, ὁ σταχτερός καὶ κλεισμένος οὐρανός εἶνε πράγματα σχεδὸν ἀγνωστὰ εἰς ἐκείνα τὰ μέρη.

Ἡ Σελήνη ὅσον ἐπήγγαινε κ' ἐδυνάμωνε. Δὲν ἦτο πλέον τὸ κακόμοιρο ἐκείνο κοκκαλιάρικο πλασματάκι, ποῦ ἦτο κάτασπρον ὡς τὸ κερί καὶ εἶχε κινήσῃ τὸν οἶκτον ὅλης τῆς οἰκογενείας Χάρδου τὰ μαγουλάκια τῆς τώρα ἦσαν γεμάτα καὶ ροδοκόκκινα, τὰ μαλλιά τῆς εἶχαν μεγαλώσῃ καὶ ἐσοῦσαν γύρω στὸ κεφάλι τῆς ὡς πρὸς τὸ ἀριστερὸν. Ἡμποροῦσε τώρα νὰ τρέξῃ καὶ νὰ πηδᾷ ὅπως ἡ Μάγγη ἡ ἴδια, καὶ, ὅπως τὸ ἔλεγεν αὐτὴ, σχεδὸν δὲν ἐφοβᾶτο πιά.

Ὁμιλοῦσεν εὐχερῶς τὰ ἀγγλικά, μετὰ μίαν ἔριον προφορὰν ἀστειοτάτην, καὶ, ὅσον ἐπενοῦσεν ὁ καιρός, τόσο τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἦτο μέλος τῆς οἰκογενείας. Ἐνίοτε μάλιστα ἐλησμονοῦσεν ὅτι ἦτο ξενοῦλά.

Βασίλειζε τὴν Μάγγην, τὴν ἐμίμειτο εἰς τὸ καθεστὶ, ἰδιαίτερος ὅμως ἐσυμπάθησε τὴν γριάν κυρίαν Χάρδου, τῆς ὁποίας οἱ πρόποι ἦσαν ἠπιώτεροι ἀπὸ τοὺς τρόπους τῶν ἄλλων. Ὁ Τῶμ καὶ ἡ μικροῦλα εἶχαν γίνῃ φίλοι, ἀλλὰ ἡ Σελήνη ἐφοβᾶτο λιγάκι τὸν Τζὰκ Χάρδου, καὶ δὲν ἤξευρε πῶς νὰ μιλήσῃ τῆς συζύγου του.

Ὅταν ὁ Τῶμ ἦλθε νὰ πάρῃ τὴν Σελήνην, αὐτὴ παρετήρησεν ὅτι ὁ φίλος τῆς εἶχε τυλίξῃ ἕνα μακρὸν σχοινὶ γύρω εἰς τὴν σέλλαν του. Ἐπήγγαινε, ἐλαφρότερα παρὰ τὴν προηγουμένην ἡμέραν, ὅτι ἦτο ἀπὸ τὸν νεόν, καὶ αὐτὸς τὴν συνεχάρη, καὶ δὲ συγχαρητήριά του τὴν ἔκαμαν νὰ καμαρώσῃ ἀπὸ ὑπερηφάνειαν.

Αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁ καλπασιμὸς μετὰ στὸ λιεβάδι, ἦτον ἀληθινὴ μαγεία τὸ ἄλογο ἐφαίνετο τόσο ἐνθουσιασμένον ποῦ ἔτρεγεν, ὅσον καὶ ἡ μικροῦλα. Μετ' ὀλίγον, ἐχάθη κάθε ἕγχος πολιτισμοῦ. Ἰὺρῶ των δὲν ὠκλήθη παρὰ τὸ λιεβάδι, ἀπεσπασμένον μ' ἕνα εἶδος χόρτου ἕτηρος καὶ μακροῦλοῦ, τὸ ὅποιον νοστιμεύονται τὰ ἄλογα πολὺ περισσότερο καὶ ἀπὸ

τὴν ἀπαλωτέραν χλόην. Εἰς τὸν ὄριζοντα, πολὺ μακρὰν, τὰ χιονοσκεπέστα βουνὰ ἦσαν ὑψωμένα ὡς ἀμφοβίατρον.

Ἡ ἀπόλυτος σιωπὴ, ἡ ἄγρια καλλονὴ τῆς σκηνῆς ἐκείνης ἔκαμαν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν εἰς τὴν μικροῦλαν, χωρὶς καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια νὰ τὸ πολυκαταλαβαίῃ.

Τέλος, ἀφ' οὗ ἐκάλεσαν μίαν περίπου ὄραν, ἡ Σελήνη εἶδε μακρὰ ἕνα κοπάδι ἀμέτρητον. Τὸ ἄλογο τοῦ Τῶμ ἐχρεμάτισε μετὰ ἕνα ἄλλο χρεματισμὸν τοῦ ἀπήτησεν, τόσο ὅμως ἀδύνατος ἀκρότη, ὡστε ἡ Σελήνη ἐπρόσεχε νὰ ἀκούσῃ καλὰ διὰ νὰ ἐνοήσῃ τί ἦσαν.

— Τὸ ἄλογό μου θυμάται τὸ λιεβάδι ὅπου ἐγεννήθη, εἶπεν ὁ Τῶμ, εἶνε ἕνας χρόνος ποῦ τὸ ἔπιασα μετὰ τὸν βρόχον. Βάστα γερά, Σελήνη! θὰ μοῦ χρειασθοῦν καὶ τὰ δύο μου χεῖρια καὶ τὸ ἄλογο μου εἶνε ἱκανὸ ν' ἀρχίσῃ νὰ χορεύῃ χωρὶς νὰ τὸ παρακαλέσω.

Μετ' ὀλίγον ἡ Σελήνη εἶδεν ὅτι ἐκατοντάδες ἀπὸ ἄλογα, ἡμιάρχια ἀκόμη, ἐστέκοντο εἰς ἀρκετὰ μεγάλῃ ἀπόστασιν ἀπὸ τὰ κοπάδια τῶν ἀγελάων καὶ τῶν βοδιῶν. Ὁ Τῶμ ἐπραχωροῦσε μετὰ ἕνα ἄλλο χρεματισμὸν.

Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἐζητοῦσε νὰ ἐκλέξῃ πρῶτα τὴν κατεῦ-

λην κ' ἐφώνησε τῆς Σελήνης. — Πρέπει νὰ κατέβω ἐγὼ κροσπάθησε νὰ σκαρφαλώσῃ καὶ νὰ καθίσῃ μέσα στὴ σέλλα, καὶ νὰ κρατῆς τὸν Μανρογέρακα.

Ἡ περιέργεια καὶ ἡ ἐξάφισ τῆς ἦτο τόσο, ὡστε ἡ Σελήνη δὲν ἐσκέθη κἂν νὰ φοβηθῇ. Τὸ μεγάλο μαῦρο ἄλογο τοῦ Τῶμ ἐκόντασε τὸν κύριόν του, ὡς νὰ ἐκαταλάβαινε τί ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ. Τὸ κοριτσιάκι, ἔλασά καὶ γρήγορα, ἐγλύστρησε καὶ ἐχάθη μέσα εἰς τὴν ὑψηλὴν μεξικανικὴν σέλλαν καὶ ἤρπασε τὰ ἦνιά, τὰ ὅποια ἐκυμάτιζαν εἰς τὸν λαίμνον τοῦ Μανρογέρακα. Εἰς τὴν ἀρχὴν, τὸ ἄλογο ἐθύμωσε ποῦ τὸ ἐκρατοῦσαν τόσο μικρὰ χεράκια, ἐμεινεν ὅμως ἤσυχον. Ἡ Σελήνη ἦτο λαχανιασμένη. Κανὲν θέαμα ἕως τότε δὲν εἶχεν ἰδῆ μετὰ τὸσον ζῶηρον ἐνδιαφέρον.

Τὸ καμμένο τὸ ἄλογάκι ἔκαμνε τὰ ἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ξεφύγῃ. Ὁ Τῶμ τὸ κατεπράνε μετὰ λόγια καὶ μετὰ χεράκια, ἀλλὰ τὸ ἄλογο διαρκῶς ἔτρεμε καὶ ἐσπάραιε.

Ὁ Τῶμ ἐξέμπεξε πρῶτα τὸ πόδι του καὶ σιγά-σιγά ἐξέσφιξε τὸ σχοινί. Τὸ ἄλογάκι, τὸ ὅποιον βέβαια εἶχεν ὑποφέρει, ἐκύτταζε τὸν νεόν κύριόν του καὶ τὰ μάτια του εἶχαν μίαν ἐκφρασιν, ὡς νὰ ἦσαν ἀνθρώπινα ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἐζητοῦσαν ἔλεος, ὡς νὰ ἀπαίτουσαν τὴν ἐλευθερίαν.

Ὁ Τῶμ τοῦ ὀμιλοῦσε μετὰ λόγια γλυκά. Μόλις ἐξέσφιξε τὸ σχοινί, γρή-

γοῦσε τὸν νεόν κύριόν του καὶ τὰ μάτια του εἶχαν μίαν ἐκφρασιν, ὡς νὰ ἦσαν ἀνθρώπινα ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἐζητοῦσαν ἔλεος, ὡς νὰ ἀπαίτουσαν τὴν ἐλευθερίαν.

Ὁ Τῶμ τοῦ ὀμιλοῦσε μετὰ λόγια γλυκά. Μόλις ἐξέσφιξε τὸ σχοινί, γρή-

Ὁ Τῶμ ἐγύρισε καὶ εἶδε τὸ «φεγγαρόπαιδο» (Σελ. 92.)

Ὁ βρόχος ἐσφύριζεν εἰς τὸν αἶρα... (Σελ. 93.)

ὅλα συνηθεσμένα μετὰ τοὺς κάου-μπόνδους. Ὅταν ἰκανοποιήθῃ ἡ περιέργειά του, τὸ ἄσπρο ἄλογάκι ἤρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος τῶν συντρόφων του.

Αὐτὴν ἀκρότη τὴν στιγμὴν ἐπερίμεναν ὁ Τῶμ. Ἐξέτταζε ταχύτατα τὸν βρόχον του— τὸ λάσσο του, ὅπως τὸν εἶλεγε μετὰ τὴν ἰσπανικὴν ὄνομασίαν του. Ὁ βρόχος ἐσφύριζεν εἰς τὸν αἶρα κ' ἐπήγγαινε κ' ἐτυλίχθη γύρω εἰς τὸν λαίμνον τοῦ ἄσπρου ἀλόγου. Τὸ ἄλογο, ὡς τρελλὸ ἀπὸ τὴν ταρᾶχῃν του, ἐπροσπάθησε νὰ ξεμπελεχθῇ, κ' ἐμπερθεύσε τὸ πόδι του εἰς τὸ σχοινί. Ἦτο φόβος μὴν τὸ σπάσῃ, Γρήγορα γρήγορα, ὁ Τῶμ ἐπλησίασε, ἔλκων τὸ σχοινί, καθ' ὅσον ἐπήγγαινε. Ἄμα ἔσθαισε πολὺ κοντὰ εἰς τὸ ὄριον ζῶον, ἔστρεψε τὴν κερα-

τὴν ἀπλωτέραν χλόην. Εἰς τὸν ὄριζοντα, πολὺ μακρὰν, τὰ χιονοσκεπέστα βουνὰ ἦσαν ὑψωμένα ὡς ἀμφοβίατρον.

Ἡ ἀπόλυτος σιωπὴ, ἡ ἄγρια καλλονὴ τῆς σκηνῆς ἐκείνης ἔκαμαν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν εἰς τὴν μικροῦλαν, χωρὶς καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια νὰ τὸ πολυκαταλαβαίῃ.

Τέλος, ἀφ' οὗ ἐκάλεσαν μίαν περίπου ὄραν, ἡ Σελήνη εἶδε μακρὰ ἕνα κοπάδι ἀμέτρητον. Τὸ ἄλογο τοῦ Τῶμ ἐχρεμάτισε μετὰ ἕνα ἄλλο χρεματισμὸν τοῦ ἀπήτησεν, τόσο ὅμως ἀδύνατος ἀκρότη, ὡστε ἡ Σελήνη ἐπρόσεχε νὰ ἀκούσῃ καλὰ διὰ νὰ ἐνοήσῃ τί ἦσαν.

— Τὸ ἄλογό μου θυμάται τὸ λιεβάδι ὅπου ἐγεννήθη, εἶπεν ὁ Τῶμ, εἶνε ἕνας χρόνος ποῦ τὸ ἔπιασα μετὰ τὸν βρόχον. Βάστα γερά, Σελήνη! θὰ μοῦ χρειασθοῦν καὶ τὰ δύο μου χεῖρια καὶ τὸ ἄλογο μου εἶνε ἱκανὸ ν' ἀρχίσῃ νὰ χορεύῃ χωρὶς νὰ τὸ παρακαλέσω.

Μετ' ὀλίγον ἡ Σελήνη εἶδεν ὅτι ἐκατοντάδες ἀπὸ ἄλογα, ἡμιάρχια ἀκόμη, ἐστέκοντο εἰς ἀρκετὰ μεγάλῃ ἀπόστασιν ἀπὸ τὰ κοπάδια τῶν ἀγελάων καὶ τῶν βοδιῶν. Ὁ Τῶμ ἐπραχωροῦσε μετὰ ἕνα ἄλλο χρεματισμὸν.

Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἐζητοῦσε νὰ ἐκλέξῃ πρῶτα τὴν κατεῦ-

λην κ' ἐφώνησε τῆς Σελήνης. — Πρέπει νὰ κατέβω ἐγὼ κροσπάθησε νὰ σκαρφαλώσῃ καὶ νὰ καθίσῃ μέσα στὴ σέλλα, καὶ νὰ κρατῆς τὸν Μανρογέρακα.

Ἡ περιέργεια καὶ ἡ ἐξάφισ τῆς ἦτο τόσο, ὡστε ἡ Σελήνη δὲν ἐσκέθη κἂν νὰ φοβηθῇ. Τὸ μεγάλο μαῦρο ἄλογο τοῦ Τῶμ ἐκόντασε τὸν κύριόν του, ὡς νὰ ἐκαταλάβαινε τί ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ. Τὸ κοριτσιάκι, ἔλασά καὶ γρήγορα, ἐγλύστρησε καὶ ἐχάθη μέσα εἰς τὴν ὑψηλὴν μεξικανικὴν σέλλαν καὶ ἤρπασε τὰ ἦνιά, τὰ ὅποια ἐκυμάτιζαν εἰς τὸν λαίμνον τοῦ Μανρογέρακα. Εἰς τὴν ἀρχὴν, τὸ ἄλογο ἐθύμωσε ποῦ τὸ ἐκρατοῦσαν τόσο μικρὰ χεράκια, ἐμεινεν ὅμως ἤσυχον. Ἡ Σελήνη ἦτο λαχανιασμένη. Κανὲν θέαμα ἕως τότε δὲν εἶχεν ἰδῆ μετὰ τὸσον ζῶηρον ἐνδιαφέρον.

Τὸ καμμένο τὸ ἄλογάκι ἔκαμνε τὰ ἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ξεφύγῃ. Ὁ Τῶμ τὸ κατεπράνε μετὰ λόγια καὶ μετὰ χεράκια, ἀλλὰ τὸ ἄλογο διαρκῶς ἔτρεμε καὶ ἐσπάραιε.

Ὁ Τῶμ ἐξέμπεξε πρῶτα τὸ πόδι του καὶ σιγά-σιγά ἐξέσφιξε τὸ σχοινί. Τὸ ἄλογάκι, τὸ ὅποιον βέβαια εἶχεν ὑποφέρει, ἐκύτταζε τὸν νεόν κύριόν του καὶ τὰ

χορος σαν άστραπή, τού έπέρασεν ένα χαλινόρι εις τού στόμα κ' έπήδησεν εις την ράχιν του. Φρενιασμένο, μανιακό, άγριο, τού άλλοθι ανεστραφέν έρωθ μ' ένα κήδημα κ' έπροσπάθησε να τινάξη κάτω τόν αναβάτην του. Άλλά ο Τώμ είχε δαμάση και άλλα άγριώτερα. Έπρόσεχε και ακολουθούσε τα άτακτα κινήματα τού μικρού άλόγου, καθισμένος εις την ράχιν του, άν και δεν είχε σέλλαν έτρα- δουσαν όσον τού δυνατόν ολιγώτερον τού χαλινόρι, διά να μη πληγώση τού ελασ- σήτην στόμα του. Τό άλογο έκύρτανε την ράχιν του, έτινάζετο, έπηδούσε πάτ' εδω και πότ' εκεί, ανεσηκόνετο έντελφς όρθον εις τα όπισω πόδια του. Ο Τώμ, χωρίς διάλου να συγκινηθή, άφηνε να έξ- αντληθή ή πρώτη μανία τού άγριου ζώου, τού όποιον είχε πισθή έτσι εις την παγίδα.

Άπό τού ύψος τής μεξικανικής σέλλας, ή Σελήνη έκύτταζεν δίλας τας περιπε- τείας τού δράματος. Η καρδιά της έ- κτυπούσε δυνατά. Ητο έτοιμή να φω- νάξη, όταν ένόμιζεν ότι ο Τώμ θα έπε- φτε χωρίς άλλο κατά γής.

Ηλθεν επί τέλους ή στιγμή, πού τού άσπρο άλογάκι, έξηγλημένο από τούς αγνάδας του, ιδρωμένο, με τόν άφρον εις τού στόμα, αίσθανόμενον ότι είχε νι- κηθή και μανιάδες δι' αυτό, έστάθη άκί- νητον και άκόμη έτρεμεν όλον.

— Τώρα θα πάη μοναχό του. Άκο- λούθησέ με.

Και ο Τώμ ασφύριζε τού άλόγου του, τού όποιον παντού ακολουθούσε σαν σκυ- λάκι. Ο Μανρογόλακος ανετινάξε τού δυνατò κεφάλι του και έπροσπάθησε να ιδή τού κοριτσάκι, τού όποιον τόν ήπτευεν. Ά περάσισεν όμως να ύπανούση. Ο Τώμ διχόθυσε τού άγριο άλογάκι, όχι χωρίς κό- πον προς τού σπίτι.

Έχασες πιά, καυμένο άσπρο άλο- γάκι, την έλευθέραν ζωήν πού είχες στο λειβάδι, μαζί με τούς φίλους σου πού έ- παιζες, μαζί με την μητέρα σου, πού πατέ δεν έφρευες μακριά της. Η δου- λεία σου θα εινε έλαφρά, δουλεία όμως πάντοτε εύρημες τόν αυθέντην σου, και ο αυθέντης αυτός πατέ δεν θα σε άφιση...

Η Σελήνη, άν και έλυπετό με την καρδιά της τού άλογο πού ήτο προσωριμέ- νον δι' αυτήν, τού εθαύμαζεν όμως και ήτο ένθουσιασμένη διά την άπόντησιν του. Ητο δικό της, αποκλειστικώς δικό της.

Και ειπε: — Θα τού λέγω Χιονοπού- πουλο, διότι εινε άσπρο σαν τού χιόνι τών βουνών. Θα τού αγαπήω πολύ.

(Έπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ
(Κατά τού γαλλικόν της Καθ' Ιωάννας Δλαρέ).

ΟΔΗΓ' ΑΠ' ΟΔΑ

Υψηλά Μαθηματικά.

Ο Άνανίας εξακολουθεί να καταγίνεται με τού Υψηλά Μαθηματικά του. Πλθε προ- χυές και μου ειπε:

— Γράφετε σ' ένα χαρτί ένα αριθμόν τρι- ψήφιον, αλλά... μουικά!

— Τόν έγραφα...

— Σαναγράψτε τού ίδια ψηφία κατ' αντί- στροφον τάξιν.

— Τά έγραφα...

— Αφαιρέσατε τόν μικρότερον αριθμόν από τόν μεγαλύτερον, και έπειτα να μου πητε τού ψηφίον τών μονάδων τής διαφοράς.

Έκαμα την πράξιν και τού απήντησα:

— Οκτώ.

— Δουπόν, μου λέγει ο Άνανίας, ηήρατε διαφοράν τών αριθμών 198.

Πραγματικώς αυτή ήτο ή έσραβείσα δια- φορά! Ηρώτησα τόν Άνανιαν πώς γίνεται αυτό τού θαύμα και αυτός— υπό έχεμύθειαν— μου άνεκοίνωσεν ότι:

— Τό μεσαίον ψηφίον τής διαφοράς δύο τοιούτων αριθμών εινε πάντοτε 9. Αν δέ από τόν 9 αφαιρέσατε τού ψηφίον τών μονάδων, εθρίσκετε άμέσως τού ψηφίον τών έ- κατοντάδων... Και αυτό γίνεται με κάθε αριθμόν. Έχουμεν λ. χ. τόν αριθμόν 674 476 198

Αφαιρούμεν τόν αντίστροφον 476 198

Άμα άκούσατε ότι τού ψηφίον τών μονά- δων εινε 9, τού αφαιρέσατε από τού 9, εθρίσκετε 1, και έχετε ούτω πλήρη την άπάντησιν.

Κενόθε: πού κλισσοδύν φάρα.

Οι Κινέζοι, οι όποιοι εινε εργατικώτατοι, δεν έννοοθν ούτα τές κόττας τών ν' αφίνων να κήθωνται άργαί, — έκίτες, έννοείται, άν κάμνον αιάα. Όταν αποκλισσοδύν αι κλισσοες και βγάλουν πουλάκια, εις βίου ξαναρχίσουν να γεννούν, τας βαζουν και κλισσοδύν αιάα φαρών.

Μαζεύουν από την άκρογιαλιά τού άγρο- λάκιαν τών φάρων — την γονήν, όπως λέγε- ται έπιστημονικώς — και γεμίζουν με αυτά διάφορα άδεια αιάα κόνιτας. Γνωρίζετε πώς άδειάζονται τού αιάα, χωρίς να σπάση τού κέλυφος. Βουλώνουν έπειτα την πρύπαν με κερι, και βαζουν τού φεύτικα αιάα κάτω από την κλισσάν. Αδύη τού ζεσταίνει, χωρίς να ύποπτεσθή τίποτε.

Έπειτα από όλλιας ήμέρας τής τού παίρ- νουν, τού σπάζουν και ήρπουν τού περιεχόμε- νόν των εις μικράς δεξαμενάς, όπου μεγαλό- νουν τού φάρμακα. Και όταν μεγαλώσουν άρκετά, τού μεταφέρουν εις τας λίμνας και εις τας ίχθυοτραπέδια τών.

Έκει ή κόττα έχει τού δικαίωμα να τού πιάση και να τού φάγη, — άν ήμπορη έννοείται.

«Έν οριπή οφθαλμού».

Δέγομεν αυτήν την φράσιν όταν θέλωμεν να παραστήσωμεν επί τού εικονικώτερον την μεγάλην ταχύτητα μιθς κινήσεως. Άλλά πούση εινε ή ταχύτης μιθς ριπής; — πούση δηλαδή χρόνος χρειάζεται διά ν' ανοιχο- κλισση τού μάτι;

Τού έμέτρησαν και αυτό, με ειδικήν φωτο- γραφικήν μηχανήν. Με την μηχανήν αυτήν, έφωτογράφησαν τού μάτια ενός ανθρώπου, άφου έκόλλησαν εις τού βλέφαρά του από ένα μικρότατον κομμάτι κηρίου, διά να φανή καθαρώτερα ή κίνησις. Και εθρήθη ότι εις την ταχέαν «ρίπην» τού μέν κλισσομεν τού ματιού άπαιτεί μόνον 75 χιλιοστά τού δευτερολέπτου, τού δε άνογιμα 170 χιλιοστά επίσης τού δευτερολέπτου...

Έθέρουσε διά να τόν άκούση Ο λόρδος Τέννισον, δ. διαφροστεφής ποιη-

της τής Άγγλίας, ήτο πολύ ιδιότροπος και άπότομος τούς τρόπους. Μίαν φοράν τόν περπαλούσαν να διαβάση ένα ποιήμα τού εις μίαν συναναστροφήν, έπου ήσαν πολλά κο- ρίτσα.

— Όχι, απήντησε ζωηρότατα. Δεν διαβά- ζω τίποτε.

— Άλλά, μόλις έπρόφερε την άρνησίον του, παρατήρησεν ότι ένα κορίτσι τούσον ελυπήθη διότι δεν θά ήκουε τόν ποιητήν, ώστε έγέ- μισαν δάκρυα τού μάτια του.

Ο ποιητής εθώπευσε την μικράν εις τόν όμον.

— Ηθελας να με άκούσης πώς διαβάσω τού ποιήματά μου;

— Ό! και! έφώναξε τού κορίτσι.

— Δουπόν θά διαβάσω. Ο κόσμος λέγει πώς ειμαι χωριάτης, και δικαίως, αλλά προς χάριν σου θά τόν διαφείσω...

Ηνωσε τού βιβλίον και κατενοούσασεν όλους, διότι έμαθασε πολλήν φωναν. Έως βίου έκουράσθη.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Όριστε λοιπόν, εις άνέργειαν όσοι ειθε ποιηταί, όσοι γράφετε στίχους. Ξεξ ζητώ ένα ποιηματάκι με θέμα την δόξαν τού ήλιου, ή όπως την λέγει τούσον ποιητικά ο έλληνη- κός λαός, τού ήλιοβασιλευμα. Να μου τού περι- γράψετε εις όλλίγους στίχους παραστατικώς, ζωγραφικώς, χρωματισμένους. Δεν θέλω ιδέας, δεν θέλω όμον: θέλω εικόνα. Κ' έν- νοια σας, όταν ή εικόνα αυτή εινε καλή, δη- λαδή αληθινή, θά έχη μέσα της την ύψηλο- τέραν ιδέαν και θαποταλή τόν φραϊότερον όμον εις την ύδιν.

Ίθού οι όροι τού Διαγωνισμού:

1.— Είμποροθν να λάβουν μέρος όσοι και όσοι έχουν ψευδώνυμον ίσχυον διά τού 1906.

2.— Τού ποιήμα πρέπει να μην ύπερβαίνη τούς είκοσι στίχους (20) και να εινε καθαρο- γραμμένον εις χωριστόν φέλλον χαρτου με την έπιγραφήν: «Απάντησις εις τόν Μ. Ποιη- τικόν Διαγωνισμόν».

3.— Τού ποιήμα πρέπει να φθάση εις τού Γραφεσίον μου μέχρι τής 31 Μαρτίου τού βραδύτερον.

4.— Γλώσσα προτιμητέα ή αυνήθη, εις την όποιαν γράφομεν και εις την «Διαπλα- σήν» δημοσιουόμενα ποιήματα.

5.— Βραβεία θ' άπονεμηθοθν τού όρισμένα δι' έλους τούς μικρούς Διαγωνισμούς, κατά τού Ε. Κερασίον τού Οδηγού, άρθρο Β. § α', β', γ'. (Ίδε φύλλον 1-2, σελίς 12).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

Μαργαρίτα Στέφα

ΜΥΣΙΣΤΟΡΗΜΑ

Κομψώτατον βιβλίον εν σελίδων 200 και άνω με καλλιτεχνικόν εξέφυλλον δίχρωμον.

Θά εινε έτοιμον την 15 Μαρτίου

ΘΑ ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡΑΓΚΑ ΤΡΙΑ

Άλλά οι έγγραφομενοι από τούδε συν- δρομηταί προσληροθνόν όρ. ή φρ. δύο (2) μόνον, και λαμβάνουν μέρος και εις τού μικρόν λαχείον. (Ίδε Άγγελίαν.)

Παραγγέλαι δεκταί και εις τού Γραφεσίον μας.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ“

Βιβλία τετρατά, μορφωτικά και ήθικά, εκδοθέντα υπό τής „Διαπλάσεως τών Παιδών“.

Ο Άγγελος τής Άγάπης (60 εικόνες) φρ. 6. Όλιγα αντίτυπα επί χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7.

Τού Βιβλίον τής Συμπεριφο- ράς, φρ. 0,60.

Τού Όθμα τού Φθόνου, (20 εικόνες) φρ. 3,50.

Δεύκωμα Μικρών Μυσικιών, Δέσημ 25 τετραδίων με εξέφυλλο- λον και πινακα φρ. 3,— Δέσημ 15 τετραδίων φρ. 2,— Δέσημ 7 τετραδίων φρ. 1,— Έκαστον τετραδίον φρ. 0,15

Οι Μαθηταί τού Έυσεβίου φρ. 1,50.

Η Μαρονοία, (21 εικόν.) φ. 3,50.

Η Μούσα τών Παιδών (ποιή- ματα) φρ. 1,50.

Η Νίνα (20 εικόνες) φρ. 3,50.

Παιδική διάλογος (Κουρτίδου) Σειρά Α' φρ. 1,20. Σειρά Β' φρ. 1,20.

Παιδικόν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικόν Πνεύμα (3 τομίδια) έκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τά 3 όμοι, φρ. 2,50.

Πόδας δ Νιλιού (24 εικόνες) φρ. 3,50.

Ο Πυρρειοπόλης (24 εικόνες) φρ. 3,50.

Υπό Πατριδος (25 εικόνες) άδειτον φρ. 3,50. χρυσόδετ. φρ. 5.

Ο Φώτης. Έμμέτρον Διήγημα υπό Χρ. Σαμαρταίδου, φρ. 0,60.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ"

ΤΟ Έαρ τής Ελλάδος, τού όποιον, ση- μιώσατε, έπώλησε και τού τέσσαρα κομπόνια τής Μετοχής του, μου γράφει τού έξης: «Προς τούς αγαπητούς μου συναδέλφους, Μετόχους τής Διαπλάσεως. Μέσον άλάνθαστον διά να πωλήσουν τού κομπόνια τών: Να συλλογι- ζωνται την Μετοχήν των πρσι-βραδυ, νό- χτα-μέρα, και όποιον γνωρίζουν, όποιον βλέ- πουν, όποιον συναντούν, να τού έκθέτου τόν όργανισμόν τών Μετοχών και να τού προτεί- νου νόγοράση κομπόνι. Καμμία άποτυχία να μη τούς άπογοητεύη και να εξακολουθοθν θαρραλέοι πάντοτε κ' έπιμονοι. Κατ' αυτόν τόν τρόπον, έντός τού πρώτου μηνός, θά έ- γουσι πωλήση και τού τέσσαρα κομπόνια τών, όπως έγω. Φαίνεται, τώνόνι, ότι τού μέσον εινε άλάνθαστον και πρέπει να δημοσιουω- συχά αυτήν την συσταγήν, διά να την έχουσι πάντοτε πρό-όφθαλμών οι πολυκληθέεις μου Μετόχοι.

Κατά την στατιστικήν τού Αικαράλου Άσ- τοθ [4Ε], εις τού Δημοψήφισμα έπήραν βρα- βεία και έπαυον 7 άγόρια και 3 μόνον κορι- τσα. Έάν άφροίσωμεν δέ τας ψήφους, τού 7 άγόρια έπήραν 604 ψήφους (μέσος όρος 86 ψ.) και τού 3 κοριτσα έπήραν 190 ψήφους (μέ- σος όρος 63 ψ.) Και ο Δικέφαλος Άστές έ- πλέγει: «Όρίστε γάλια!... όρίστε γάλια! Η Μά γιατί γάλια; Και εις τας έκλογάς ά- κόμη πρέπει να ύπερτεροθν τού κοριτσα; Και δέν τού φθάνει πού ψηφίζουσι, άφου ή πολι- τεία κανέν δικαίωμα δεν τούς δίδη;...

«Θά προσπαθήσω να ξεπαλώσω διά τόν αγαπητόν μας κ. Φαίδωνα, — μου γράφει ή Άκακία [4Ε] εις την κοικίλην και φραϊάν της έπιστολήν, — και πιστεύω ότι θά τού κάμωσι. Είμαι πολύ έντυχής πού θά ήμπο- ρέσω έμπράκτως να τού άποδείξω με πόσην μα με πόσην ευχαρίστησιν τόν διαβάσω από μικρό παιδάκι. Ημουν δίκα γρονών όταν πρωτοδιάβασα την «Αδελφούλα» του και ή- ταν τού πρώτον διήγημα πού άφηνε μέσ την καρδιά μου τούσον γλυκαίς έντυπώσεσι. Τού ξαναδιάβασα από τότε πολλές φορές, εδιά- βασα τόσα και τόσα τού κ. Φαίδωνος, αλλά την πρώτην έκείνην έντύπωσιν τής «Αδελ- φούλας» δεν την ξεγύθνω... Τού ποιημα- τίκι σου, Άκακία, αληθινά χαριτωμένον.

Έπ' ευκαιρίε τής «Μαργαρίτας Στέφα» — ή όποια τοπώνεται όλον εν κομψώτατα και φρ. 15 Μαρτίον άδειομένοσ θά εινε έτοιμη διά να σταλή εις τούς πολυαριθμούς της συνδρα- μητάς, — κ. Φαίδων λαμβάνει καθημερινώς έκδηλώσεσι αγάπης κ' εκτιμήσεως, διά τας ό- ποιίας εινε βαθύτατα συγκεκινημένος. Κ' έκτός τής Άκακίας, με παρακαλεί σήμερον να έκ- φράσω τας θερμάς τών ευχαριστίας δι' όσα μου γράφουν, προς τού «Όνειρον Παρθένου», [4Ε], τόν Θεόν τής Άγάπης [4Ε] την μέ- σην τού Οδωγαθού [4Ε], και την Έλληνικήν Έλευθερίαν [3Ε], τής όποιας ή σημερινή έ- πιστολή εινε έκτάκτως φραϊά και κοικίλη.

Ο περι ού λέγεις, Άγγελε Άδωγερόε [4Ε], πάντοτε αγρόθν φαρει τού Σήμα τής Διαπλά- σεως, τού εφορούσε δέ και εις την έορτήν τού Ωδείου Αδύτην, όπως δέν εινε ίδιόν του τού λάθος άν δέν τόν διεκρίνης. Ναι, έμαθα κ' έρω ότι τού έγκλημα κατά τών σκύλων τού Άρνιότη εινε αληθινόν. Τι φραϊά! Κάποιος μου γράφει ότι άν ειχεν έξουσίαν, θά έκρε- μούσε τόν ένοχον. Και θά τού άξίζε!

Άλλην μέθοδον ξεπαλώματος ανεκάλυ- ψεν ο Φλοίσθος τής Θαλάσσης [4Ε]! Να τηγαινή εις τόν όρόμον διαβάξων την Διά- πλαιν ούτως ώστε ο τίτλος να εινε ορατός εις τούς διαβάτας. Κάποιον παιδι θά τόν ιδή και θά έκυσθή, δέν γίνεται! Και αυτό τού συνέθη πραγματικώς προχθέε, και εις τού τόσα ξεπαλώματά του προσέθεσεν άκόμη ένα άγο- ραστήν. Εγώ τού!

Πραγματικώς, Έλληνικό Παιών [4Ε], πολλά, πάρα πολλά πράγματα είμπορεί να κάμη κανείς έντός τών τριακιστίων έξήντα πέντε ήμερών τού έτους, άρκει μόνον να έχη τάξιν, άκρίβειαν, οικονομίαν και προπάντων εργατικώτητα. Οι ύπολογισμοί σου μου ή- ρεσαν πολύ.

Τι κρίμα να μην έχω τόπον διά νάντηγράψω εδω ένα κομμάτι από την έπιστολήν τού Δευκοκυμάντου Αιγαλιού [4Ε], μουσικόν κομ- μάτι, με όλες τές νότες εις λογοπαίγνια, τού όποιον τού ένέπνευσε μια φράσις από τού μυ- θιστορηματάκι «ΕΙ' αγάπη τού Άδελφού!» Λέγει διά την μουσικήν πού ήκουε ο Με- λάνης από τού κοζίναν τού Ξενοδοχείου, με τού σού τών ραουλιών, τού γού τών γκολμα- δών, τού οι τών σφοκακιών, τού λα τού λα- γού, τού φά τού σιφάδου κτλ. κτλ. Άλλ' αυτό έχει και συνέχισιν, άκόμη φραϊότεραν, και δυστυχώς διά την συνέχισιν δεν περι- σσει τίποσ.

Έγινε λοιπόν και ή παραστασις τών φί- λων μου Πειραιωτών ύπέρ τού Μακεδονικού Συλλόγου. Και καθές μανθάνω, τού θεατρον ήτο κατάμωστον και ή παραστασις έπέτυχε λαμπρά. Άπήγγειλαν ποιήματα και έπαιξαν τού τετραπρακτον δράμα «Αρματωλοί και Κλέπτες». Εγώ των, εγώ εις όλους, και ιδιαίτερος εις τού Έρωθρόν Προσωπιδιον, εις τού όποιον, καθώς μου γράφει ο Δευκοκυ- μάντος Αιγαλιός, όφείλεται κυρίως ή επι- τυχία.

Όραίς έπιστολάς μου έγραφαν αυτήν την εβδομάδα και οι έξης: Μαργαρίτα Γαίλα [4Ε], Έαρινή Έστέφα [4Ε], Ηρωϊκόν Άκακί- δε [4Ε], Ίουταφές Άστου [4Ε], Έλικωνιάς Παρθένος [4Ε], Άφροστραφονόμο Κώ- μα [4Ε], Διαβάτικα Περιστράφι [4Ε], Λα- φροστεφής Σημάλια [4Ε], Υπό Πατρι- δος [4Ε], Όναυροπόλης τής Αδής [4Ε], Άγ- γελος τής Έλπίδος [4Ε], Πολυθέλητος Νεότης [4Ε], Αίτησις τού Άπειρου [4Ε], Άγγελοσ τού Έλδους [4Ε] και Γλυκό Φι- λάκι [4Ε].

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνανοσται άν δεν συνοδεύεται από τού δικαίωματός (φρ. 1.) Τά εγκρινόμενα ή άνανοσόμενα ίσχυον μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1906. Όσα συνοδεύονται από α. αθή- νων εις άγόρια, και β. α. εις κοριτσα.)

Νέα ψευδώνυμα: Φάλης τών Ηρώων, α. (Ν. Ι. Θ. παραίειφα τού ασυγχρόνων διά να μη μακρόνη τού ψευδώνυμον τού σύν- τομα εινε και φραϊά) Φάληρικος Φλοίσθος, α. (Ε. Κ.) Είμαρμένη, κ. (Β. Α. Ίδου αυτό πού προτιμάς σ' ευχαριστώ πολύ δι' αυτά πού γράφετε.) Γλυκαίς Έλλάς, κ. (Φ. Χ. Ψ.) Μίγα Ρεθύμα, κ. (α+β: γλ, ευχαριστώ πολύ διά τας ενεργείας έπρέπει να όρίση ένα-ένα τού πρόσωπα τής Μαγικής Έκλόνης) Δρασό- λουστον Αικανής, α. (Κ. Α. [4Ε] διά την εικονογραφημένην έπιστολήν πολύ ελυπήθη ο κ. Φαίδων πού δεν ήτο εις τού σπίτι όταν ήλθε, άλλ' έπείζει ότι θά ξεκλήθη) Καρ- τικοπούλα, κ. (Κ. Γ. α. προτάσεις σου εις τού προσεγής) Πολικός Άστήρ, α. (Κ. Μ. Α. αυτό εφέλεσα) Γαλήνη, κ. (Α. Κ. αυτό βέ- βατα προτιμάς [4Ε] διά την χαριτωμένην έπιστολήν θερμώτατα συγχρητήρια διά τούς άραβίνους τής αδελφής σου) Έλληνική Τριή- ρης, κ. (Χ. Χ. Χ. α. προτάσεις σου εις τού προ- σεγής) και Μέγας Αλέξανδρος, α. (Ν. Α. Α. ευχαριστώ πολύ διά τού ξεπαλώμα.)

Περιμένο τού ψευδώνυμον τής φίλης μου Μαρίνας Σ. ή όποια μου έστειλε βήθ τού δι- καίωμα. Οηλοκά ψευδώνυμα δεν εινε ανάγκη να τής ύποδείξω ιδιαίτερος: εινε δια όσα βλέπει εις τας έγκρισις σημειωμένα με κ, και από αυτά άξ έκλέξη διά τας προτάσεις της, άφου βέλη νάνταλλάση Μ. Μυστικά μόνον με κοριτσα (άν και επιτρέπεται και με άγόρια.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτελοθν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ίσχυον διά τού έτος τούτο, προς έχοντες ψευδώνυμον με άνόματα; ή με ψευδώνυμα κληρηγημένα, δεν δημοσιουοται.]

στρα—τὸ Ρόδοι τῶν Χειμῶνος μετὸν Λευκοκώματον Αἰγιάδων καὶ Τολμηρῶν Θαλασσοπόρον—τὸ Σήμα τῆς Διαπλάσεως μετὸν Φίλην τῶν Ζώων καὶ Δικέφαλον Ἀστὸν—ἡ Αἴλη τῆς Ἑλλάδος μετὸν Ἰερουλολίτην, Ἐθνικὸν Ὀνειρον, Σταυραστὸν, Φρά-Διάβολον καὶ Ἀμύμητον Γελοιοποιόν—ὁ Ἰερολολίτης μετὸν Ἰγρον τῆς Ἐλευθερίας, Ἀφροσπερανωμένο Κῆμα, Ἐθνικὸν Ὀνειρον—ὁ Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης μετὸν Ἐθνικὸν Λάβαρον, Ἑλληνίδα, Σεντενωμένο Ἑλληνοπούλο, Κύνειον Ἄσμα καὶ Λευκοκώματον Αἰγιάδον—ὁ Ἀστὴρ τῆς Καισαρείας μετὸν Ὑπερήφανον Φοινίκα, Ἀφροσπερανωμένο Κῆμα καὶ Ἡλιόλοστον Πρωϊάν—ἡ Ἑλληνίς μετὸν Γαλαξίαν—ὁ Ἐπίγειος Ἄγγελος μετὸν Δούμισσαν τῶν Σαλώνων, Κυρία Σκαφαλοστον καὶ Διακριθεϊσαν Ἀρσακειίδα—ἡ Ἐικοστὴ Πέμπτη Μαρτίου μετὸν Θεὸν τῆς Ἀγάπης, Ὁραϊαν Ἑλλάδα καὶ Σημίταια τῶν Ἀφρικανῶν—ἡ Χλόη μετὸν Εὐτυχή Ἡμέραν, Δικέφαλον Ἀστὸν καὶ Δούμισσαν τῶν Σαλώνων—ἡ Ἡλιόλοστος Πρωϊά μετὸν Πτερωτὸν Ἀγγελιοφόρον, Ἰαπωνικὸν Χρυσόπτερον καὶ Εὐτυχή Ἡμέραν—ἡ Ἐσπεράδα μετὸν Δούμισσαν τῶν Σαλώνων, Διακριθεϊσαν Ἀρσακειίδα, Κυνόφθαλλον Ἑλληνοπούλαν, Γόνδολαν τῆς Βενετίας καὶ Ριγολέττον—ὁ Ἑλληνικὸς Παῖς μετὸν Σανθὸ Διαβολάκι, Διδέριον Πλάσμα, Ἀφροσπερανωμένο Κῆμα καὶ Ἑλληνικὴν Καρδίαν—ὁ Φλοισβὸς τῆς Θαλάσσης μετὸν Ἡλιόλοστον Πρωϊάν, Νεραϊδολοῦλον καὶ Ἰερολολίτην—ἡ Ἀγδὸν τῆς Ἐσθμον μετὸν Πτερωτὸν Ὀνειρον, Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης καὶ Λευκοκώματον Αἰγιάδον—τὸ Ὑπερ Πατρίδος μετὸν Θεὸν τῆς Ἀγάπης, Ἄγγελον τοῦ Ἑλίου, Γλυκὸ Φιλία, Αἰθέριον Πλάσμα καὶ Αἰθέριαν Ὑπαρξιν—ἡ Ἀντίβατος ὁ Καρχηδόσιος μετὸν Εὐτυχή Ἐμπνευσιν, Ἑλληνικὸν Πνεῦμα, Μικρὸν Δόμιον, Ἑλλερὰ Στρατιώτην καὶ Ὀνειρον τῆς Πατρίδος—ὁ Λευκοκώματος Ἄγγελος μετὸν Λευκοκώματον Αἰγιάδον, Νύκτα τῆς Καστέλλας, Ὁραϊαν Τουρλίδα, Ὑψιπέτην Ἀστὸν καὶ Ἀφραν.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἐσπεράδαν ([EE] θερμότητας εὐχαριστίας διὰ τὸ διπλοῦν ξεσπάλωμα ἡ ἀδελφὴ σου μοῦ ἔγραψε κ' ἐπῆρε ψευδώνυμον ἀλλ' ἔχω ἀρά γε τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ τὸ φανερώσω; ἂν θέλῃ, ἀς σοῦ τὸ γράψῃ μόνῃ τῆς.) Χειμωνιάτικον Ἥλιον (ἔστειλα αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.) Λευκοκώματον Ἀγγελοῦ ([E], προσπαθεῖ λοιπὸν νὰ μοῦ γράψῃ συχνότερα αἱ ἐπιστολαὶ σου μ' εὐχαριστοῦν πολὺ.) Πτερωτὴν Καρδίαν ([AE] διὰ τὰς ἐντύπώσεις ἀπὸ τὸν παιδικὸν χορὸν τοῦ Παρνασσοῦ καὶ ἀπὸ τὴν ἀπρεσιδῆσαν) διὰ νὰ σὺ βοηθήσω εἰς τὴν στατιστικὴν σου, σοῦ λέγω ὅτι τὰ μέχρι σήμερον ἐκριθέντα καὶ ἀναγεωθέντα ψευδώνυμα ἀνέρχονται εἰς 306 (!) Μαγαρίταν τοῦ Ἀγροῦ (εὐχαριστῶ πολὺ.) Μέλλοντα Διπλωμάτην, Φλοισβὸν τοῦ Ρύακος, ([E] κατενθουσιασμένον, διότι τὰ περισσότερα γεωγραφικὰ καὶ ἱστορικὰ ὀνόματα ποῦ μαυθάνει εἰς τὸ σχολεῖον, τὰ ἔχει ἤδη ἀπαντήσῃ εἰς τὴν Διάπλασιν καὶ τὰ μαυθάνει πολὺ ἐυκολώτερα.) Ἐθνικὸν Ὀνειρον ([EEE] διὰ τὴν περιγραφήν τοῦ παιδικοῦ χοροῦ ὡς εἶδες, ἡ Κάκια ἐπῆγε εἰς τὸν γορὸν τῆς Κας Παρρὲν δι' αὐτὸ δὲν τὴν ἐστειλάμεν καὶ εἰς τὸν Παρνασσόν, εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς, εἰς χορδὴ τῆς φθάνει.) Κωνσ. Χ. Σπ. (μὴ παραλείψῃς καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου ἂν θέλῃς νὰ σοῦ ἀπαντῶ μετὰ αὐτὰ θερμὰ συγκαταθήρια διὰ τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ ἀδελφοῦ σου.) Δούμισσαν τῶν Σαλώνων ([SE], καὶ νὰ μὴ τὸ

ξέρω!... χαίρω τοῦ ἔγινες καλά: ἡ σημερινὴ σου ῥωσιστῆ ἐπιστολή μετὰ ἀπεχμίσεως διὰ τὴν σιωπὴν, ἡ ὅποια εἴχεται νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ διὰ τέτραν αἰτίαν.) Σεντενωμένο Βαγριωτάδα (ἔστειλα ὁ κ. Φαίδων α' εὐχαριστεῖ.) Κουφιολοῦλον (βεβαίως, ἐπιτρέπεται νὰ γράψῃς ὅλας τὰς λύσεις ποῦ ἐπιδέχεται μίαν Ἀσκήσιον—διότι κάποτε, μερικαὶ ἐπιδέχονται καὶ δύο καὶ τρεῖς λύσεις: εἰς τὴν πόλιν σου ἔχω πολλοὺς συνδρομητάς, καὶ τὸν περὶ οὗ ἐρωτῆς.) Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας ([EEE], μετὰ μεγάλην μου χαρὰν ἔλαβα γράμμα σου ὑστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν γράφε μοι συχνὰ καὶ μὴ σὲ μέλη διὰ τὰς ἀνορθογραφίας... ποῦ δὲν κἀμεις.) Κλέωνα Σ. (βεβαίως, ἀρετὴ νὰναφέρῃ τὸν ἀριθμὸν τῆς Μετοχῆς, ἐκ τῆς ὁποίας ἠγύρασε τὸ κουπόνι.) Ἀχιλλῆα Η. Δ. (τὰ ψευδώνυμα αὐτά, πρὸς τὸ παρόν, εἰς ἐλευθερὰ ὡστε διδάξῃς.) Ἐρυθρὸν Τεῖχος κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Φεβρουαρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Μαρτίου
[Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ ἔραφῳ μας εἰς πανέλλουσι, ὡς ἐκαστος περιεχῆ 20 φύλλα καὶ τριτάται φρ. 1.]

141. Αξίγριφος.
Γράμμα καὶ ἀντωνυμία
Ρίξ μετὰ ἑτῆ φωτιά.
Κί' ἀπ' τῆ στάκτη ἐκείνη κάμε
Ἐν' ἀρχαῖο βασιλεῖ.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐαρινῆς Ἐσπερας

142. Μεταγραμματοσός.
Ἡ ζωὴ σου περποῦται,
Ἀντί Ὁ ἂν βάλῃς Λ,
Καὶ ἀμείως φανερούται.
Εἰς σοφὸς ἐκ τῶν ἐπτὰ.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κυρίας Σκαφαλοστορας

143. Στοιχειώγραφος μετὰ Τοιχογράφου.
Ἄν τώρα τῆς θαλάσσης
Τὸν τόνον καταιδάσης
Καὶ γράμμα τῆς κολλήσης,
Ποῦ δὲν ἔπαρησῃς
Πῶς ἔφαρον ἐμπρὸς σου
Ὅτι ἰδῆς ποῦλι γινωστὸ σου;
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀγίας τῆς Σατωρίας

144. Μωσαϊκόν.
Πῶς ἀραγε, φίλτατε, ἦρως σπουδαῖος
Ἐνταῦθα κρυμμένος εὐρίσκει ἀρχαῖος;
Ἐστὴν ὑπὸ Χρυσήδος Α. Κίτσου

145. Κενορμητὴ Πυραμῆς.
1.—Ρῆτωρ ρερητόρευκε τὸ ρερητορευμέ-
νον ρῶ.
2.—Ἐχεις; διδς.
3.—Εἰς τὸ μᾶλλον ἐπικινδύονον μέρος τῆς
μάχης πολεμᾷ ὁ ἦρω.
4.—Εἰς τοῦ κήπου τὴν ἄκραν ἴον εὐώδες
ἀνθεῖ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λατομίου τῆς Χίου

146. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 8 = Στρατηγός.
2 7 4 = Σύνδεσμος.
3 8 7 4 4 7 = Δοξολογία.
4 7 5 = Ἐπίρρημα.
5 6 7 8 = Ἀρροναύτης.
6 5 6 3 = Ἀρχ. Βασιλίσσα.
7 4 4 7 = Πρόσωπον τῆς Γραφῆς.
8 5 6 3 4 = Ἀρμυία πόλις.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Παλλάδος

147. Γεωγραφικὴ ἐρώτησις.
Πῶς ἐκαλεῖτο κατὰ τοὺς ἀρχαιότατους
χρόνους ἡ σημερινὴ Πεντέλη;
Ἐστὴν ὑπὸ Ν. Κατερινουπούλου.

148-152. Μαγικὴ Συλλαβή.
Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης
τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πέν-
τατε τῆς αὐτῆς, σχηματίζεσθε ἄλλας τόσας
λέξεις:
Κέλων, ἱστός, ἀκμή, ἀσπετος, ἀφανής.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀραβίου Ἰακου

153. Ἑλληποσόμφωνον.
η-αι-ια-η-υια-ου-αου
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μαγευμένης Ἀιορθοθλασσίας

154. Γραφώδης Μεσοτιχίς.
Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ἑξ λέξεων, αἱ
ὅποια θὰ εὐρεθῶν λυομένου τοῦ γρίφου,
ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα ἀρχαίας περιφώρου πό-
λεως:
I ρα ρα ρα α
I v I ρα α α
I απ I ρα II
I ρα α α
—ιδ ρα ρα ρα α
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σημίας τῆς Ἐλευθερίας

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πτερωτικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 3.
20. Πλοῖαριον (πλοῦτα, Ρίον.) — 21. Πρό-
κας-κάπρος. 23. Ἄρτος.—Ἀρ-
τα.—24. MAN-
ΔΑΝΗ (Ἄδαμ,
νήμα, Δανὰ η.
ἦδη.)—25. Νούς
ὄγις ἐν σώματι
ὄγις. 26-30 Διὰ
τοῦ Ν: Δεκάδ, Ἐλὼν, κενός, ἀγνος,
νήσσα (αἱ λέξεις αὗται, γραφόμεναι ἡ μία
κάτωθεν τῆς ἄλλης, σχηματίζουσι κυβέλε-
ξον).—31. ΠΗΝΕΛΟΠΗ (Πίνδαρος, κη-
τός, Σινᾶ, Τέμπεσι, Ρωμύλος, Ἄλκαϊος,
Ἐάνθιππος, Δεσπάρδης.)—32. Οὐδὲν ἄνω
τοῦ Θεοῦ.—33. Ἐνόσων ζῶ, ὄφελον νά-
ραπὸ τὴν Διαπλάσιν. (Ἐν ὅς ο-ζωόφιλον-αγ
ἀπὸ τὴν διὰ πλᾶ-σόν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας
λεπτά 5 μόνον, Ἐλάστος ἔρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ
αἱ ἀλλήλοισι τὸν 10 πληθύνουσι ὡς νὰ ἦσαν 10.
Ἐν τῷ Ἐσπερικῷ αἱ τιμαὶ ἐννοοῦνται εἰς χρονοῖς.
Ἀγγελία στέλλομεθα ἄνω τοῦ ἀντικειμένου ἢ μετὰ
ἀντικειμένου ἑλλείπει, δὲν δημοσιεύονται].

Α νταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρο-
μικὰ δελτάρια πανταχόθεν.—Ἐμμα-
νουὴλ Ἀναγνωστόπουλος, Αἶδιν (Asie Mi-
neure). (5'—28).

Α νταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρο-
μικὰ δελτάρια πανταχόθεν.—Costis
M. Dracopoulos, Cordonnerie Pari-
sienne, Caire (Égypte). (5'—29).

Α νταλλάσσωμὲν εἰκονογραφημένα δελτά-
ρια πανταχόθεν.—Constantin E.
Stamatiou καὶ Nicolas S. Avgherides,
Αἶδιν (Turquie d'Asie). (5'—30).

Α νταλλάσσω καλλιτεχνικὰ εἰκονογραφη-
μένα ταχυδρομικὰ δελτάρια παντα-
χόθεν.—Georges Dimakos, No 831,
9th Ave. New York (U.S.A.) (5'—31).